

de Herbergkrant

EDITIE 6 ■ DECEMBER 2010

06

In deze editie:

■ PAGINA 5

'Dakloosheid tekent je, je zakt weg in de maatschappij'. Maar Herbergkrantverkoopster Wilma gaf nooit op. 'In deze harde wereld van ellende leer je gewoon doorgaan.'

■ PAGINA 8

Woonwagenzending levert en bouwt het zestigste huisje af in Roemenië: gezin met vier kinderen kan eindelijk warm de winter door.

■ PAGINA 13

'Ik hoop ooit weer een eigen kamer te krijgen en wat werk', zegt dakloze Dave. 'Maar eerst moet ik mijn zelfbeeld weer wat opvijzelen.'

■ PAGINA 18

De meeste mensen staan er niet bij stil, maar in onze samenleving zijn er medemensen die geen geld hebben om eten te kopen. De Voedselbank nader bekeken.

Verkoopprijs € 1,50 ■ waarvan € 1,00 voor de verkoper (let op de verkoperspas) ■ oplage 20.000

Verkoopprijs
€ 1,50
waarvan € 1,00
voor de verkoper
(let op de verkoperspas)

Dakloze Jouko Hoeksema:
'De mensen komen ons daklozen elke dag tegen, maar ze kijken raar tegen ons aan. Dat hoeft helemaal niet. Wij zijn ook gewoon mensen.'

■ PAGINA 3

Beste Herbergkrantkopers,

■ Fijn dat u de Kersteditie van de Herbergkrant hebt aangeschaft. U dient er meerdere doelen mee: de Herbergkrantverkoper heeft een euro verdiend, de opbrengst van de Herbergkrant gaat na aftrek van de kosten in de Daklozenpot waar mooie dingen mee worden gedaan (zie verderop in deze krant) en u hebt uzelf een blad gegund met unieke verhalen die u elders nergens leest.

We hebben dit afgelopen jaar ontdekt dat er veel goedheid leeft onder de mensen. De reacties zijn hartverwarmend. Mensen hebben geld gedoneerd, zijn in gesprek gegaan met daklozen, hebben columns en gedichten geschreven of suggesties gedaan. Veel mensen willen graag weten wat er omgaat in daklozen, hoe het zover heeft kunnen komen, wat hen op de been houdt. Veel mensen willen hen een hart onder de riem steken. Veel mensen vragen wat ze nog méér kunnen doen voor de Herbergkrantverkopers. Of ze meer geld kunnen geven of een maaltijd aan kunnen bieden. U moet doen wat u goeddunkt, wat uw hart u ingeeft. Wij willen niet dat de Herbergkrantverkopers u lastig vallen of gaan bedelen. Maar als u wat meer wilt doen, kan dat natuurlijk altijd. U kunt ze ook naar organisaties en stichtingen verwijzen die zich ten doel hebben gesteld om mensen aan de onderkant van de samenleving verder te helpen, zoals De Herberg. Wij zorgen dat het geld goed besteed wordt.

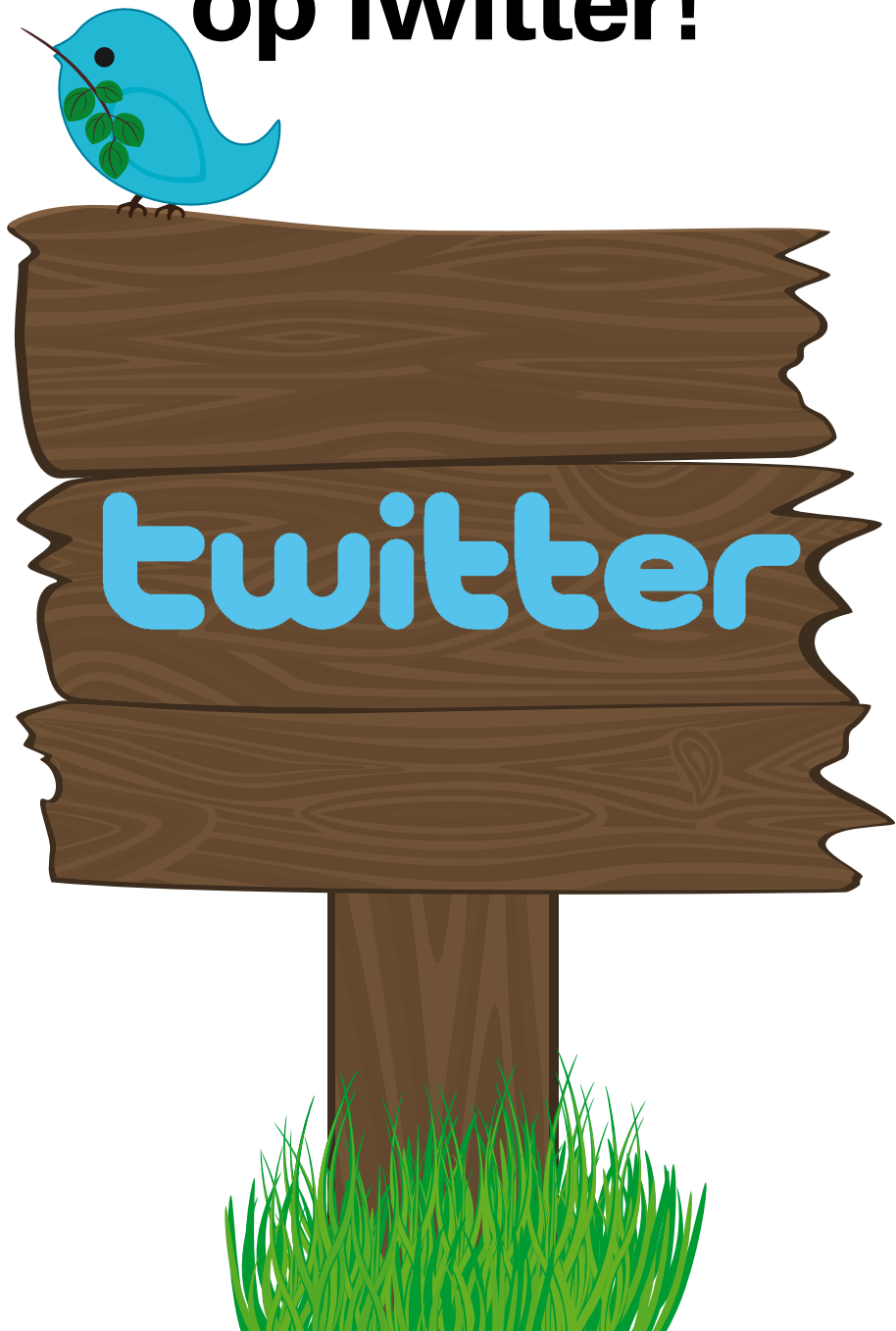
Wat ook heel mooi is om te ontdekken hoeveel winkels, bedrijven en supermarkten het prima vinden dat de Herbergkrantverkopers bij hun winkel hun kranten verkopen. In sommige grote supermarkten mogen ze zelfs binnen staan als het buiten te koud is. Anderen bieden hen een kopje koffie aan. Laatst was een winkel zo vriendelijk om even te bellen dat er een verkoperspas was gevonden. Hier blijkt ook: wie goed doet, goed ontmoet. Een Herbergkrantverkoper die vriendelijk is, zal vriendelijk behandeld worden, en daardoor heel zuinig zijn op z'n stekkie en niemand lastig willen vallen.

We zijn in april dit jaar begonnen met de Herbergkrant om in een behoefte te voorzien. In de regio Zwolle was geen straatkrant, maar wél behoefte aan een podium voor daklozen en andere mensen die nauwelijks gehoord worden. Inmiddels is gebleken dat er niet alleen in deze regio behoefte is aan zo'n krant, maar ook in de wijde omstreken. Daarom gaan we ons in het nieuwe jaar beraden over de vraag of de Herbergkrant ook informatie uit andere plaatsen gaat brengen. We houden u op de hoogte!

Voor nu willen we u heel erg hartelijk danken voor al uw belangstelling en steun. Ongekend! Wij wensen u veel leesplezier, heel prettige kerstdagen en een voorspoedig Nieuwjaar. Tot januari!

De Herbergkranters

Volg de Herbergkrant op Twitter!

twitter.com/
daklozennieuws

Colofon

■ **ALGEMEEN**

De Herbergkrant komt voor een essentieel deel tot stand dankzij bewoners van de Zwolse daklozenopvang De Herberg, onder structurele begeleiding van een klein team professionals. Doelstelling is dak- en thuislozen een stem te geven, iets te leren en iets te laten presenteren. De Herbergkrant is journalistiek en financieel onafhankelijk van derden. Er is geen winstoogmerk. Eventuele winst komt te allen tijde ten goede aan de Daklozenpot van Stichting de Herberg. De Herbergkrant verschijnt eenmaal per maand. Oplage: 20.000.

■ **DISTRIBUTIE VAN DE HERBERGKRANT**

WRZV-hallen, Buitengasthuisstraat 8, 8041 AB Zwolle, telefoon 038-4226129. De officiële Herbergkrantverkopers zijn geregistreerd bij de WRZV-hallen en bezitten een verkoperspas.

■ **VERKOOP**

De Herbergkrant is te koop op straat voor € 1,50 waarvan € 1,00 voor de verkoper.

■ **BIJDRAGEN**

Wilt u bijdragen aan de Daklozenpot van

De Herberg? Maak uw bijdrage over op bankrekeningnummer 10 66 81 621 t.n.v. Stichting De Herberg, o.v.v. Daklozenpot Herbergkrant.

■ **CONTACT**

(redactie, adverteren en overig):
info@herbergkrant.nl / tel. 038 – 4653244
www.herbergkrant.nl
Postadres: Herbergkrant, WRZV-hallen, Buitengasthuisstraat 8, 8041 AB Zwolle

■ **INITIATIEF EN HOOFDREDACTIE**

Joop van Ommen en Marijke Mosterman, Magnolia Journalistieke Producties

■ **REDACTIE EN REALISATIE**

Wiebe Dijkstra (teamcoördinator Herberg), Arie Steenberg (distributie), Cristien van Heugten, Jouko Hoeksema, Han van Zuidam, Bea van Dijk, Johan Koster, Stefan Mulder, Ingrid Westrik.

■ **Creatie en Drukwerk**

Marsman Reclame Hattem.

Met dank aan de adverteerders, de inzenders en CIFAS B.V. Meppel.

Jouko Hoeksema dicht graag, maar voelt zich geen dichter

'Ik denk zoals het mij in gedachten schiet'

Ooit was hij lasser. Ooit stond hij achter de bar in zijn eigen café. Ooit werkte hij achter de coulissen op de kermis. Ooit was hij flowerpowerhippie, met haar tot op de knieën, peace & harmony in het vaandel, vrijheid in het hart en de hele toekomst nog voor zich. En eigenlijk is Jouko Hoeksema (53) nog steeds die vrije vogel van toen. Elke dag trekt hij er vanuit De Herberg op uit om ergens in de stad met vrienden wat biertjes te drinken en van gedachten te wisselen. Of misschien wel een gedicht te bedenken. Want dichten kan hij. 'Ik maak gedichten, maar je moet me geen dichter noemen', benadrukt hij. 'Ik ben geen Joost van den Vondel.'

■ 'Als ik wist hoe lang ik al in De Herberg zit, zou ik het je vertellen', zegt Jouko. 'Het moet alweer een hele tijd zijn. Ik heb in de containers achter de WRZV-hallen gewoond, ik heb zelfs nog in de kleedkamers gebivakkeerd. En nu zit ik in de nieuwe Herberg. De mensen komen ons daklozen elke dag tegen, maar ze kijken raar tegen ons aan. Maar dat hoeft helemaal niet. Wij zijn ook gewoon mensen.' Hij raakte ooit zijn huis kwijt door omstandigheden waar hij liever niet over praat. Ooit was hij getrouwd, maar het huwelijk hield niet lang stand. Ook daar heeft hij het liever niet over. Als je hem erover vraagt keert de blik in de gevoelige, grote bruine ogen naar binnen. 'Waarom zou ik het daarover moeten hebben? Wat hebben de mensen daaraan? Dat hoeft er allemaal helemaal niet in.'

Jouko heeft veel vrienden in de stad. Maar hij vertoeft wel in de kwetsbare hoek van de samenleving. 'Zojuist is een vriend van me met hartproblemen opgenomen in het ziekenhuis. Nog maar 27 jaar is hij. Ik heb er al heel wat weggebracht in de afgelopen jaren. Bij sommigen zag je het aankomen, anderen bij wie je het totaal niet verwachtte, waren in één keer weg.' Een van hen is Tinus Beugelink. Zijn kameraad die ook in De Herberg woonde en ooit een muziekquiz had in de Herbergkrant. Eind mei overleed Tinus. 'Over hem wil ik nog een gedicht schrijven', zegt Jouko. 'Maar dat doe je niet zomaar. Daar moet je wel goed over nadenken.' Is hij een diepe denker die op poëtische wijze zijn gevoelens verwoordt? 'Hoe kom je er nou bij dat

ik een diepe denker ben. Ik denk zoals het mij in de gedachten schiet, meer niet. Ik ben geen Joost van den Vondel, maar ik mag graag dichten. Verder betekent het niks.' Onlangs is Jouko geopereerd aan zijn knie. 'Ik ben de alcoholist onder gebruikers. Ik drink mijn biertje en ik rook mijn shaggy. Ik krijg overal problemen mee, ik zit met mijn benen en met mijn rug. Ik was vier keer door m'n meniscus gegaan. Nu zit er nog een bottumor, dus ik moet nog een keer geopereerd worden. Dat wordt weer minstens een paar maand op kruiken. Gelukkig helpt Desirée van Creating Balance mij. Ze gaat overal met me naar toe, zoals naar het ziekenhuis in Groningen. Dat is heel fijn. Maar ja, mijn leven staat wel helemaal op z'n kop. Dat stond het trouwens ook al voordat ik last van mijn knie en rug kreeg. Maar daar wil ik het liever ook niet over hebben.'

Speciaal voor het kerstnummer van de Herbergkrant heeft Jouko zijn kerstgedachte verwoord:

De Kerstgedachte

*De kerstgedachte is het gesprek
Aan eten geen gebrek
Een iemand geeft mij een stuk brood
Die is mijn redder in nood
Ik word geholpen door iemand die ik niet ken
En toch herken ik zijn stem
De kerstgedachte spreekt tot mij
En iemand maakt mij met een sneetje brood blij
Voor een ieder is dit een normaal gegeven
Maar soms redden mensen met een snee brood*

iemands leven

*Die gedachte komt alleen met kerst
Maar ga er mee door dan komen we met zijn allen
het verst
De druk van ons leven is toch het nemen en geven
Zo komt die kerstgedachte weer naar boven
U kunt er anders over denken of u kunt mij geloven
Andere mensen doen het met ramadan
Daar kunnen wij misschien nog wat leren van
Terugkerend op de kerstgedachte
Misschien zijn wij allemaal niet ten machte
Hou die gedachte eens vast en voer met diegene
een gesprek
Nodig ze uit voor een snee brood
Want aan voedsel is toch geen gebrek
Deel eens iets met je medemens
Dat is voor een heleboel mensen de grootste wens
Die kerstgedachte vloeit verder naar onze eerste
mens
En dat was de herder
Een ieder bekijkt de kerstgedachte op zijn manier
Of je nu praat over mens of dier
Maar de kerstgedachte is hier
Ik wens jullie allemaal prettige feestdagen
En dat zonder te klagen
Een zalig uiteinde waar het knalt
En hopen dat de jackpot valt
De gedachte zit in een ieder zelf
Had ik maar van iedereen de helft*

Jouko Hoeksema

Van onze verslaggeefster Bea van Dijk

Koken voor mensen die het het hardst nodig hebben

De koks Aart-Jan Harteman en Raymond van Leer, voorzien onder leiding van Joyce Conrad van Conrad Catering de daklozen in Daklozenopvang De Herberg elke dag weer van een lekkere warme maaltijd. Aart-Jan werkt vier dagen, en Raymond van Leer drie dagen per week. Vanaf het nieuwe jaar stellen zij in elke Herbergkrant een budgetmenu samen. Joyce, Aart-Jan en Raymond vertellen wat hun beweegt.

■ Ooit kwam de broer van een vriendin van de Amsterdamse Joyce in de TBS-kliniek in Balkbrug terecht. ‘Krijgt hij wel eens bezoek?’ vroeg Joyce haar vriendin. ‘Niet vaak’, zei de vriendin. Omdat de man het zeer op prijs stelde, zocht Joyce hem regelmatig op. Ook toen hij stage liep in de Zwolse WRZV-hallen. ‘Zo heb ik kennis gemaakt met Joop van Ommen die later mijn echtgenoot werd.’ Met haar sociale inslag voelt Joyce zich als een vis in het water in De Herberg. Ze zorgt graag voor ‘haar gasten’, zoals ze de Herbergbewoners altijd blijft noemen. ‘Ik hou mijn koks dagelijks voor dat zij smakelijk en met passie moeten koken. Bij aardappels moet een lekkere jus geserveerd worden aangezien de bewoners daar erg gek op zijn. De meeste daklozen houden van een ouderwetse Hollandse pot op z’n tijd. Maar een lekkere pasta of een Thaise maaltijd gaat er ook wel in.’ Zo af en toe helpt een Herbergbewoner mee in de keuken. ‘Maar ze kunnen niet zo goed tegen de strakke regels. Het moet toch wel allemaal op tijd klaar en het gaat er heel schoon en hygiënisch aan toe. Na een tijdje haken ze dan weer af. Behalve Valerie. Hij helpt elke avond met het opruimen en de afwas.’ Joyce geeft veel om de Herbergbewoners. ‘Het doet me zo goed om ze zo tegen de klok van vijf weer allemaal De Herberg binnen te zien druppelen. Dan denk ik: ze keren weer huiswaarts, ze schuiven weer aan voor de warme maaltijd die voor velen van hen het hoogtepunt van de dag is. Dan heb ik weer mijn doel bereikt.’

KOKEN VOOR DE MENSEN DIE HET HET HARDST NODIG HEBBEN

Kok Aart-Jan was na negen jaar koken op een school wel eens toe aan wat anders. Hij solliciteerde bij de Zwolse daklozenopvang De Herberg en werkt er sinds april. ‘Het was van beide kanten de kat uit de boom kijken, maar nu ben ik helemaal gewend.’ Aart-Jan en zijn vriendin en vier maanden oude dochtertje wonen sinds vijf jaar in Kampen. ‘Ik ben geboren in Dronten en daar heb ik tot april ook negen jaar gewerkt op een landbouwschool’, vertelt hij. ‘Maar ik wilde wel eens wat anders. Een andere doelgroep. Maar ik wist eigenlijk niet precies wie en wat en hoe. Maar toen kwam De Herberg op mijn pad. Ik dacht: dat is wel wat voor mij, die daklozen. Voor mij was het helemaal nieuw. Ik had eigenlijk nog nooit met daklozen te maken gehad. Het was wel spannend. Het was van beide kanten wel de kat uit de boom kijken. Niet dat ik bang ben aangelegd, maar ik moest wel wennen. Ikzelf had er eigenlijk ook nooit belangstelling voor. Als ik een zwerver zag liep ik er gewoon omheen. Maar als ik nu een krantenverkoper zie, loop ik er juist op af om een krant te kopen.’ Aart-Jan is door zijn nieuwe baan heel anders gaan denken. ‘In het afgelopen jaar ben ik daklozen als gewone mensen gaan beschouwen. En elke avond als ik in de auto stap om naar huis te gaan, dan heb ik een voldaan gevoel. Dan denk ik: ik heb gekookt voor mensen die het het hardst nodig hebben.’

MET EEN LEKKERE MAALTIJD BIJDAGEN AAN HET ‘THUISGEVOEL’

Raymond is iets meer dan een jaar als kok werkzaam in De Herberg. De geboren en getogen Fries woont sinds september vorig jaar in Zwolle. ‘Vroeger heb ik de opleiding middelbare hotel-school gedaan’, vertelt hij. ‘Na een aantal jaren in de bediening gewerkt te hebben, ben ik steeds meer werkzaam geweest in de keuken. Sinds een jaar of zeven heb ik een fulltime baan in de keuken. Bij de Herberg ben ik op 1 december vorig jaar begonnen te werken.’ Raymond vindt het een leuke baan. ‘Het is een nieuw publiek voor mij. Voorheen deed ik namelijk alleen a la carte restaurants, maar toen ik mijn vriendin ontmoette ben ik op zoek gegaan naar werk in de regio Zwolle, omdat zij hier woonde. En zo kwam ik hier terecht.’ Door zijn werk is Raymond anders gaan denken over daklozen. ‘Ik heb ooit door omstandigheden wel eens een tijdje bij vrienden gebivakkeerd, maar dat is heel wat anders dan echt geen huis en thuis hebben. Dakloosheid was altijd “een-ver-van-mijn-bed-show”: die situatie waarin de bewoners verkeren, die omstandigheden van thuisloos zijn en naast de maatschappij te hangen. Nu denk ik anders. Ik leer de mensen kennen door met ze te praten en ik kom er achter dat het eigenlijk iedereen kan overkomen. Door voor deze mensen te koken kan ik een beetje bijdragen aan het thuisgevoel. Ik denk namelijk dat de mensen een thuis, warmte en liefde missen.’

BUDGETMENU

Joyce en haar koks houden van koken. Ook zijn ze goed in staat om voor een minimaal bedrag een verrassende maaltijd bereiden. Zij willen dit graag delen met een grote groep mensen. Daarom gaan zij vanaf de volgende keer elke maand een budgetmenu plaatsen in de Herbergkrant. Onderstaand het menu van de Daklozenkerstavond in de WRZV-hallen op 23 december, die ook door Conrad Catering wordt verzorgd:

KERSTMENU 23 DECEMBER: STAMPPOT BUFFET

Voorgerecht:

Groentesoep met gehaktballetjes

Stamppot:

Hutspot
Boerenkool
Zuurkool

Vleessoorten:

Mals gesudderd draadjesvlees
Echte rookworst
Vleesribbetjes

Daarbij serveren wij:

Vleesjus
Uitgebakken spekjes
Piccalilly
Mosterd
Zilveruitjes
Appelcompote

Dessert:

Rijstepap met rozijnen en bessensap
Vanilline vla met tutti frutti

‘Ik heb leren skippen in plaats van dippen’

Als Wilma ergens binnenkomt, is meteen alle aandacht op haar gericht en verandert de hele sfeer. Tenger als ze is, vult ze elke ruimte. De Herbergkrantverkoopster is energiek en dynamisch, ze kleedt zich kleurrijk en bijzonder, je kunt niet om haar heen. ‘Ik was al op de kleuterschool onhandelbaar’, vertelt ze. ‘Ik ging mijn eigen gang, gaf alle andere kinderen opdrachten en volgens de juf was ik te autonoom’.

■ De manier waarop Wilma over zichzelf vertelt, zou de luisteraar zorgen kunnen baren. Aan de andere kant zou die Wilma's verhalen ook kunnen opvatten als een oneindig, fantasierijk gedicht, gecreëerd in een uniek brein. ‘Toen ik vijf was, werden er een keer vier kiesjes getrokken bij de tandarts’, vertelt ze. ‘Ik had veel pijn en half verdoofd verstopte ik mij in de bioscoop, waar Donald Duck draaide. Toen kwamen er donker geklede mannen met petten en glimmende dingen op zak. “Jij gaat nu mee”, zeiden ze. Ik zei: “ga even zitten, het is zo afgelopen.” Maar nee, ik moest mee naar het bureau en duimpje drukken. Dat was de eerste keer dat ik in aanraking kwam met de politie. Toen werd ik al als crimineel behandeld.’ Wilma vertelt dat ze uit een goeie familie komt. ‘We woonden aan de prachtige Vecht. Van mijn grootouders kreeg ik een piano en samen met Herman Brood speelde ik tussen de verplichte klassieke lesjes door Rock&Roll. Herman Brood is mijn godfather, Nina Hagen mijn godmother.’ Wilma wilde altijd al de muziek in. ‘Op de lagere school heb ik in het laatste schooljaar een film helemaal geregisseerd en gecomponeerd en ik speelde de hoofdrol. Het was een mooie film, met onze hond in een bos. Vanaf het gymnasium heb ik tweemaal zes jaar conservatorium gedaan en toen werd ik zanglerares. Ondertussen werkte ik op een stoeterij. Ik heb altijd in de paardenwereld gezeten. Op zich wilde ik wel meedoen aan de Nederlandse Kampioenschappen, maar het werd te duur. Maar dit is allemaal helemaal niet belangrijk.’

NAALDVAK

‘Op een gegeven moment brak ik mijn arm in vier stukken’, vertelt Wilma. ‘Door de pijn ben ik zwaar aan de drugs geraakt. Ik ben heel erg verslaafd geweest aan de heroïne. Ik heb bloedspelingen gehad van dertigduizend euro per stuk. Het duurde te lang, er was geen weg terug. Op een gegeven moment kun je er niks meer aan doen. Bovendien had ik allemaal spuitvrienden. Ik wou geen naaldfreak worden. Kijk, mijn oom en tante hebben een naaiatelier gehad. Ik heb het naaldvak altijd heel

erg gewaardeerd: eigen kleren maken en zo, breien en friemelen.’ Wilma's gedachten dwalen een andere kant op. ‘Drie jaar lang heb ik met buikvliesontsteking gelopen. Ik moest wel drinken om overeind te blijven. De dokter deed een punctie en ik moest geopereerd worden. Hij zei dat ik nooit meer kinderen kon krijgen. En toen was ik natuurlijk jarenlang aan het schoppen tegen bomen, lantaarnpalen, en autobumpers en marktkramen vielen om. Ik zonk heel langzaam weg in verdriet. Ik dronk en gebruikte tegen de pijn en mijn familie knapte me steeds weer op.’ Ze denkt dat de verslaving ook positieve dingen heeft opgeleverd. ‘Door mijn verslaving ben ik in dimensies terecht gekomen waarin ik anders nooit was terecht gekomen. Mijn positie in de maatschappij is veel sterker, ik ben veel aanwezigder dan andere vrouwen. Door mijn wilskracht heb ik toch twee kinderen kunnen krijgen. Toen mijn zoontje een lichte schedelbasisfractuur had opgelopen, hebben ze mijn kinderen afgenomen. Maar daar wil ik het helemaal niet over hebben.’

DAKLOOS

Na een tijd in een kraakpand te hebben gewoond, kreeg Wilma een woonboot van haar ouders. ‘Het was een hele riante woonboot. Ik zat echter helemaal tussen de drugsverslaafden en ging hard achteruit, omdat ik zelf ook verslaafd was. Ik wilde het gebruik staken, maar dat kon ik niet meer. Op een dag knapte er een leiding, en mijn boot zonk. Ik was niet verzekerd en was van het ene op het andere moment dakloos. Ik ben bij een advocaat in huis gaan bivakkeren, maar op een gegeven moment sloeg hij mij en mijn hond met een lege fles de trap af. “Ga weg! Jullie stinken! Ga weg!” riep hij. Sneeuw ijzel, het vroor hartstikke, het was hartje winter, half drie in de nacht. Daar liepen we, mijn hond en ik, in het centrum van de stad. Je ziet alleen maar muren op je af komen, en jij op de muren afgaan, en alles kwam naar je toe, en de straten waren heel smal, en je weet het gewoon: je hebt maar een heel klein padje, de straten waren gekrompen. En jouw persoontje vol verdriet was

daar, en je bent wel duizend keer zo hard aanwezig en alles kwam op mij af, hoekjes en gaatjes en ik wist bij god niet waar ik was, en ik dacht: ik moet geen tranen laten, want dat worden ijspegeltjes, en dan moet ik die er later weer afhaken en dan gaat mijn huid stuk. Ik dacht dat ik verijdsde, en toen ben ik naar mijn oude narcotiseur gegaan, daar had ik onder narcose een keer een gesprek mee gehad.’

RUIG LEVEN

Uiteindelijk kwam Wilma in de opvang terecht. ‘Twee jaar lang was ik dakloos. Ik heb ook in de Herberg gezeten. Allemaal verdriet en ellende. Dakloosheid tekent je, je zakt weg in de maatschappij. Maar daardoor ga je je juist ook jonger voelen. Je jaren tellen niet meer, je komt weer in je kinderschoenen te staan. Ik kocht skatekleren en ging naar de kapper voor een nieuwe, asymmetrische, knalrode look. Ik had mijn ligplaats nog en uiteindelijk kon ik met behulp van vrienden weer aan een woonboot komen.’ En daar woont Wilma nu weer. ‘Maar nu ben ik gevlucht voor mijn huidige vriend. Hij heeft mijn hond vermoord en de ramen van de woonboot ingegooit. Kijk, mensen die beginnen te shotten hebben op een gegeven moment de hersens van een rioolrat. Ik had naar mijn hond moeten luisteren. Vorige week wou hij al vluchten: hij trok me mee naar het station en wilde de trein in.’ Wilma zal altijd een ruig leven houden, denkt ze. ‘Ik heb mezelf geleerd om te skippen. In deze harde wereld van ellende leer je gewoon doorgaan en schijft te hebben aan mensen die je verkeerd beoordelen. Gelukkig wek ik al langere tijd de indruk dat ik niet meer gebruik. Niemand geeft z'n geld graag aan een junk. Verder kom ik steeds nieuwe mensen tegen op mijn pad, mensen die hun kop boven water weten te houden. Dat motiveert. Net zoals de muziek.’

Wilma's reactie achteraf op de tekst: ‘Zozo, wat een artikel. Ik vind het wel een beetje heftig, nu snap ik ook beter hoe andere mensen tegen mij aankijken. Misschien is het zo wel goed. En o ja: ik wil graag iedereen hele fijne kerstdagen toewensen en een gezegend 2011!’

COLUMN GERARD DE GOEDE
BESTUURSLID STICHTING SPORHALLEN WRZV

Maatwerk in solidariteit

In de dierenwereld is het heel gewoon, in het bedrijfsleven ook: “natuurlijke selectie”! De zieken en zwakkeren in een groep vallen er uit. In de dierenwereld vallen deze ten prooi aan de roofdieren en in het bedrijfsleven gaan de zwakke(re) bedrijven failliet of worden overgenomen door andere bedrijven, vaak met alle gevolgen van dien. Het gaat hierbij om het recht van de sterkste.

■ Willen we dat dit in Nederland ook met ons, mensen, gaat gebeuren? Het lijkt er wel op, want er is steeds minder behoefte aan solidariteit. Daar waar Nederland aan het begin/in het midden van de vorige eeuw wereldberoemd om werd, de solidariteit, de sociale wetgeving, het gevecht om gelijke rechten en compassie voor de medemens, lijkt dit in deze tijd in rap tempo te verdampen. Het motto is: “eigen verantwoordelijkheid” en dat betekent dus niet meer delen, geen rijkdom en welvaart meer delen, maar ook geen ellende en verdriet meer delen. Het is ieder voor zich. Dat blijkt bijvoorbeeld uit de spotjes op televisie van verzekeringsmaatschappijen, die polissen op maat aanbieden. “Alleen dat verzekeren wat je nodig hebt, dan ben je goedkoper uit”. En dat is zeker waar, als je minder nodig hebt dan is het fijn om alleen dat te verzekeren en dan minder te betalen. Helemaal mee eens, MAAR dat betekent tegelijkertijd dat als je meer nodig hebt, je ook meer moet gaan betalen. En wat, als je dat niet kunt? Als je er niets aan kunt doen dat je je voor meer dingen moet verzekeren, omdat je chronisch ziek bent of je aan lager wal bent geraakt? Eigen schuld, dikke bult? Zo is het in ieder geval in Amerika. En daarmee is het bruggetje naar Amerika gemaakt.

Volgens mij is het begonnen met al “het goede” wat gehaald is uit Amerika. Daar ging het in die jaren geweldig (nu weten we wel beter, zoals de bankencrisis ons heeft geleerd). Marktwerving en eigen verantwoordelijkheid staan in Amerika hoog in het vaandel. Dat moesten we in Nederland ook hebben. De paarse kabinetten, met daarin helaas ook mijn partij de PvdA, hebben al die ‘ellende’ naar Nederland gehaald. De Post, het Openbaar Vervoer, de Energiemaatschappijen, ja en zelfs de ziekenhuizen en zorg, moesten allemaal gaan concurreren, want dat zou beter zijn voor de klant. De prijzen zouden zakken en de kwaliteit zou beter worden. Tot nu is het enige wat ik heb geconstateerd is dat “het graaien” wat in het bedrijfsleven zo gewoon was/is (en daar waarschijnlijk ook hoort en een functie heeft) ook is overgewaaid naar de non profit sector. En zijn wij, als klant, er beter van geworden? Dat weet ik niet, want ik blijf solidair aan mijn ziektekostenverzekering, mijn energiemaatschappij en mijn verzekeringsmaatschappij. En uit wat ik lees en op televisie zie, lijkt het ook alsof de marktwerving in Nederland niet zo bijster goed werkt. Het wordt allemaal in ieder geval niet goedkoper en wat te zeggen van de kwaliteit?

Vanwaar dit hele verhaal? Dat zal ik proberen uit te leggen. Eigen verantwoording is mooi, maar tot een bepaalde hoogte. Daarnaast hebben we ook de verantwoordelijkheid om op elkaar te letten en voor elkaar te zorgen. Zelf weet ik wat het is om ellende mee te maken, om verdriet te hebben, om met verlies om te gaan en om weer opnieuw te moeten beginnen. Mij was dat niet gelukt als ik niet mensen (familie, vrienden en collega’s) om me heen had gehad, die me daarbij ontzettend hebben geholpen. Iedereen heeft zijn eigen verhaal en zijn eigen veerkracht, maar iedereen heeft hulp en aandacht nodig. De ene van vrienden en familie en de ander van mensen zoals Joop van Ommen en organisaties als De Herberg. Ook solidariteit is dus

Woningcorporaties regio Zwolle tekenen uniek samenwerkingscontract

In ieder geval de komende tien jaar niemand op straat in de regio Zwolle

Drie Zwolse en zes woningcorporaties uit de Zwolse regio hebben eind november een uniek samenwerkingscontract ondertekend met Stichting de Herberg Zwolle en omstreken. De komende tien jaar bekostigen ze een groot deel van de exploitatie van Daklozenopvang De Herberg in Zwolle. Doelstelling: niemand op straat. Een dergelijke constructie is uniek in Nederland.

■ Bijna zeven jaar geleden besloten de Zwolse woningcorporaties de daklozenopvang van Joop van Ommen achter de Zwolse WRZV-hallen te adopteren. De Regionale Instelling Beschermd Wonen (RIBW) werd aangetrokken om de begeleiding en de beveiliging te organiseren. Hiermee werd het andere grote deel van de exploitatie gedekt. De centrumgemeente Zwolle leverde met WMO geld ook een bijdrage. Daklozenopvang De Herberg was geboren, met als uitgangspunt: niemand op straat. De daklozen werden opgevangen in containers die door de corporaties achter de WRZV-hallen werden geplaatst. In de loop der jaren breidde het aantal corporaties dat het initiatief omarmde zich uit tot de wijde regio.

Nadat de Herberg in een zelfstandige stichting werd ondergebracht en een jaar geleden haar nieuwe huisvesting aan de Nijverheidsstraat betrok is deze constructie met de ondertekening van de samenwerkingsovereenkomst officieel geworden. De woningcorporaties zeggen hiermee toe De Herberg voor een periode van tien jaar financieel en inhoudelijk te ondersteunen. Financieel met een vaste jaarlijkse bijdrage en inhoudelijk door mee te denken over het concept en verantwoordelijkheid te nemen voor de uitstroom van de daklozen. De overeenkomst met de RIBW werd al eerder vastgelegd. Door de ondertekening is een unieke samenwerking ontstaan, waarbij door meerdere partijen, met invalshoeken vanuit volkshuisvesting en begeleiding op laagdrempelige, praktische, maar ook professionele wijze vorm wordt gegeven aan het begrip Maatschappelijke Opvang. De missie is: in de regio Zwolle hoeft niemand op straat te slapen.

De deelnemende woningcorporaties zijn: Woningstichting SWZ Zwolle, Delta Wonen Zwolle, Openbaar Belang Zwolle, Wetland Wonen Vollenhove, Salland Wonen Raalte, Woonstichting Vechthorst Nieuwleusen, Woonconcept Meppel, Beter Wonen Vechtdal Hardenberg en Beter Wonen IJsselmuiden.

DONDERDAG 23 DECEMBER

van 18.00 tot 21.00 uur vieren we weer de jaarlijkse kerstavond,
met het traditionele

WRZV-Kerstdiner

in de WRZV-hallen, Buitengasthuisstraat 8, 8014 AB Zwolle
Dak- en thuislozen en minima zijn van harte welkom! (zie achterpagina)

De vasthoudendheid van het licht

‘Bij het helpen van mensen, van de zwakkeren in de samenleving, van dak- en thuislozen, heb je een soort vasthoudendheid nodig,’ zegt ds. Olde. ‘Het is de vasthoudendheid van een moeder die er alles aan doet om te zorgen dat haar kind het goed heeft. Alleen als je over die vasthoudendheid beschikt, kun je wat bereiken. Als vader en opa zeg ik, dat we het er maar al te vaak bij laten zitten.’

■ Het is moeilijk om vasthoudend te zijn, constateert ds. Olde. ‘Ik weet het van mijzelf. Dikwijls knapt het af. Soms ben ik moe, en wat je ook probeert, het houdt niet op, er is altijd weer meer en er komt nooit een eind aan. Het kwaad in de wereld is zo hopeloos rot en gemeen. Wat is sterker in de wereld: het kwade of het goede? Een mensenleven is te kort om het goede volledig tot ontplooiing te laten komen, denk ik wel eens. We krijgen misschien net tijd om er even van te proeven, maar dan gaan we alweer dood. Wie van ons kan zeggen dat hij alle kwaad in de wereld aankan? Ik niet. Ik loop er op kapot. Daarom zeg ik: Here God, als U mij niet een handje komt helpen, kan ik het niet aan, dan kan ik het licht niet vasthouden.’

En daarin ligt wat ds. Olde betreft de kern van het hele kerstverhaal. ‘Daar komt zo’n wonderlijke Jezus-figuur van heel ver, gewoon tussen de mensen. Ik ben heel principieel gelovig. God en de mensen lopen samen bij mij. Daarom blijf ik altijd zoeken. Niet naar de waarheid, maar naar het antwoord op de vraag hoe de levenslijn verder gaat. Van zondag naar zondag, van generatie naar generatie, van volk naar volk. Vanwege het zoekende, voel ik met mensen die geen thuis hebben een soort lotsverbondenheid. Ook zij zoeken, bewust of onbewust. Dat beleef ik bij elk kerstmaal in de WRZV, dat zie ik in de Herberg, dat hoor ik in de verhalen bij de soepbus.’

Waar de dominee de lijn en het verband zoekt, zoeken de daklozen een thuis. ‘Onderdak is het basisprincipe van de mensheid’, zegt hij. ‘De eerste letter van de oorspronkelijke, Hebreeuwse bijbel is de b van “bereshiet” ofwel ‘in het begin’. Je schrijft hem zo: **ב** Aan het bovenste streepje van deze letter is de volgende betekenis gegeven: “God schiep de hemel en de wolken en de zon om ons een dak boven ons hoofd te geven”. Iedereen moet een thuisbasis hebben om verder te kunnen. Dat is een oergegeven, evenals het sociale aspect van de mensheid, dat daar onlosmakelijk mee verbonden is. Ga je voor het graaien, ga je voor het individualisme? Of ga je voor elkaar, geef je elkaar de hand, bied je elkaar steun. En daarover gaat het kerstverhaal dat ik graag wil vertellen:

HET LICHT

De mensen in de schitterend mooie stad Jeruzalem wilden hun erfenis van het geweldige heil dat daar was geschiedt, uitdragen over de rest van de wereld. Ze zochten en vonden een jonge, stoere, sterke, atletische kerel en stuurden hem erop uit om vanuit hun prachtige stad tot in de donkerste

uithoeken van de aardkloot het licht te brengen. De jongeling rende en rende, hij trotseerde bergen, woestijnen, toendra’s en steppes, voortgezweept door de gedachte dat hij de belangrijkste taak aller tijden had: het brengen van het licht. Hij negeerde de muggen die hem staken, de krokodillen die naar hem haptten als hij door rivieren waadde, hij sloeg muskieten van zich af, haalde leeuwen en struisvogels in en riep tegen iedereen: opzij, opzij! Ik breng het licht vanuit Jeruzalem, val mij niet lastig, opzij, maak ruimte! Hij rende voorbij de mensen die aan de kant van de weg in het duister zaten, voorbij de mensen die honger hadden, voorbij de mensen die verkommerden omdat ze geen thuis hadden en niemand hen zag staan. De man had geen tijd voor dergelijke futiliteiten en wissewasjes. Hij moest het licht brengen tot aan het einde der wereld, en elke keer als hij dat bedacht, zwol zijn borst meer op van trots en zag hij minder van wat er om hem heen gebeurde. En al rennend vertrapte hij ziel na ziel... Tot hij in het hoge noorden kwam. Daar was het bitter koud, een ijzige sneeuwstorm ranselde de aarde. De jongeling liet zich niet stoppen, hij rende door, ondanks de geseling der elementen. Maar toen, toen hij vanuit een dorp het open veld oprende, en wind, sneeuw en hagel vrij spel kregen, toen waaide plotsklaps het licht uit. De jongeling stopte en keek verbijsterd rond. Hij zag niets, niets dan totale duisternis. Uitgeput draaide hij zich om en keerde met gebogen rug en hangende schouders huiswaarts...

Maar Jeruzalem gaf niet op. Opnieuw werd een stoere kerel op pad gestuurd om het licht rond te brengen tot aan het einde der wereld. De jongeling rende en rende, hij trotseerde bergen, woestijnen, toendra’s en steppes, voortgezweept door de gedachte dat hij de belangrijkste taak aller tijden had: het brengen van het licht. Hij negeerde de muggen die hem staken, de krokodillen die naar hem haptten als hij door rivieren waadde, hij sloeg muskieten van zich af en haalde leeuwen en struisvogels in. Maar elke keer als hij een mens zag, daar aan de rand van zijn pad in de duisternis, dan vroeg hij: kan ik helpen? Hebt u honger? Hebt u het koud? Hebt u pijn? Hebt u iets nodig? En dan stopte hij en nam de tijd om het houtvuur op te stoken dat de mensen verwarmde. Of om het medicijn te bereiden dat de mensen zich beter deed voelen. Of om de heerlijke erwtensoep te maken die de honger van de mensen stilde. En dan aten ze samen tot ze verzadigd waren... Al doende bereikte ook deze jongeman het koude noorden. En daar waar het dorp over ging in de vlakke, open velden, daar stormde en sneeuwde het. Hagel en sneeuw,

wind en ijzel kletsten striemend neer en doofden ook zijn licht uit! Wat te doen? De jongeling keek rond. En daar, in de verte, dwars door de verblindende sneeuwstorm heen, zag hij een vuur. De jongeman glimlachte en keerde op zijn schreden terug. Even later ontstak hij het uitgedoofde licht aan het vuur waarop hij samen met de hongerige mensen de erwtensoep had bereid. Hij kon weer verder in de woeste streken. En nog altijd is hij onderweg. Misschien bent u hem wel eens tegen gekomen?

Ds. Henk Olde rondde in 1961 zijn theologische studie in Kampen af, evenals de opleiding aan het Zendingseminarie. Hij was tot 1965 predikant bij de Gereformeerde Kerk in Dalfsen. Van 1965 tot 1972 was hij missionair predikant in de kerk van Melolo in Indonesië. Vanaf 1973 was hij predikant in Zwolle. In 1990 werd Ds. Olde vanuit de samenwerkende Hervormde Gemeente en Gereformeerde Kerk in Zwolle de eerste predikant van PERKI, de Indonesische Christen Gemeenschap in Nederland.

Roemeens gezin kan eindelijk warm de winter door

■ De vrouw in het Roemeense dorpje Pogaceau staat altijd buiten. Ze zegt niets, maar in haar ogen zien de broers Tinus en Koop Wolters van de Woonwagengedding dat ze dringend hulp nodig heeft. Ze woont met haar man en vier kinderen in een piepklein hokje,

waarin alleen een bed staat. 's Winters is het er ijskoud en moeten ze er alles aan doen om niet te bevriezen. Tinus en Koop Wolters bouwen een nieuw huis voor haar. In de werkplaats van het autobedrijf van zoon Rinus Wolters wordt in Zwolle het huisje van zeven

bij vijf meter voorgefabriceerd. Drie weken later wordt het huis in Roemenië door Tinus, Koop, Rinus en Geert-Jan Kroon in elkaar gezet. De materiaalkosten bedragen ongeveer drieduizend euro. Het huis is gesponsord door Geert-Jan Kroon.

Het oorspronkelijke huis van het gezin met vier kinderen

En zo zag het er binnen uit

Het nieuwe huis wordt zo goed mogelijk voorbereid in Zwolle

Tinus en Koop: 'Het is mooi dat de mensen met kerstmis aan elkaar denken. Maar eigenlijk zou het alle dagen kerst moeten zijn. Jezus kwam om ons te redden. Het is de wil van God dat we wat betekenen voor anderen die in diepe nood zitten.'

Timmerman Koop Wolters heeft geen tekeningen nodig

Dit is al het zestigste huis dat Tinus, Koop en Rinus voor de Roma bouwen

In Pogaceau wordt het huis opgebouwd

Het dak moet zware sneeuwval en slagregens kunnen doorstaan

Het huis is klaar: het gezin heeft goed onderdak voor heel wat jaren

Wethouder Vedelaar focust op preventie en zwerfjongeren: 'Hoogste prioriteit: een Jongerenherberg!'

Er is de laatste jaren in Zwolle heel veel moois gebeurd op het gebied van maatschappelijke opvang, stelt wethouder Maatschappelijke Opvang Nelleke Vedelaar. 'Het gaat goed, maar het kan nog beter. Daarbij hebben vooral de zwerfjongeren de hoogste prioriteit.'

■ 'Nog niet zo heel lang geleden was de opvang in Zwolle nog niet goed op orde', constateert Vedelaar. 'Inmiddels is er veel gebeurd. De Herberg is vorig jaar november geopend en het is mooi om te zien hoe ongelofelijk veel mensen en organisaties daarbij betrokken zijn en er keihard voor gestreden hebben. De energie is er tot nu toe op gericht geweest om er voor te zorgen dat niemand op straat hoeft te leven. Wat mij betreft zijn er nu twee speerpunten: preventie en de zwerfjongeren.'

PREVENTIE

'Je zou kunnen denken dat we er met de Herberg zijn, maar hoewel het probleem nu minder opvalt, is het er nog wel', zegt Vedelaar. 'We moeten zorgen dat het niet alleen goed blijft, maar ook nog beter wordt. Daartoe moeten we preventief gaan werken.' De wethouder wil scherpe afspraken maken met de woningcorporaties om te voorkomen dat mensen dakloos worden. 'In de werkwijze tussen gemeente en woningcorporaties moeten de lijntjes kort zijn. Er gaat altijd heel wat aan vooraf voordat mensen op straat gezet worden. Het is vaak een opeenstapeling van allerlei problemen. Belangrijk is het om eerder in te grijpen. Want we moeten voorkomen dat mensen het normaal gaan vinden dat ze op straat of in een opvang leven.' Volgens Vedelaar zitten de woningcorporaties er zelf al bovenop. 'Het is ongelofelijk geweldig hoe zij met dit vraagstuk omgaan, ik ben nog geen stad tegengekomen waar het zo goed georganiseerd is. Dat gevoel van "samen de schouders eronder" spreekt mij heel erg aan. Nu moeten we de volgende stap zetten.'

ZWERFJONGEREN

'Het aantal zwerfjongeren lijkt toe te nemen, we hebben ze in ieder geval beter in beeld', stelt Vedelaar. 'Wat mij betreft heeft een soort Jongerenherberg de hoogste prioriteit. Ondanks de bezuinigingen zijn de doelstellingen van het Stedelijk Kompas verscherpt. De maatschappelijke opvang is bij de bezuinigingen redelijk ontzien, daar ben ik al heel blij om. Maar het betekent wel dat we dus echt geen extra kosten meer kunnen maken. Terwijl we het allemaal heel belangrijk vinden om een goede opvang voor zwerfjongeren te creëren. Een opvang waar jongeren naar binnen kunnen lopen en eventueel onderdak kunnen krijgen als dat nodig is. Dat is het meest urgente vraagstuk van nu. We willen niet dat jongeren van 16 jaar in De Herberg terecht komen. Jongeren hebben andere begeleiding en hulp nodig dan men in De Herberg kan bieden. Het is een totaal andere groep mensen dan de daklozen van rond de dertig, veertig jaar en ouder. Ze staan anders in het leven, hebben andere dingen achter de rug en hebben andere begeleiding nodig, waarbij herkenning en erkenning van belang is. We hebben een potje van 50.000 euro, maar dat is alles wat we hebben. Daar kunnen we geen jongerenherberg van neerzetten. Wat we wel kunnen doen is iets aanjagen, iets organiseren.' Vedelaar heeft het onderwerp aangekaart bij Jeugdwethouder Filip van As. 'Ook hij erkent dat daar een grote opgave voor ons ligt. Hoe voorkom je dat er jongeren op straat komen te staan? Hoe zorg je dat er goed naar jongeren wordt gekeken? Ze verdwijnen op megagrote ROC's, ze verdwijnen uit hun buurt, signalen worden niet opgepakt of herkend. Kijk, de hoop was dat jongeren waarmee het niet lekker ging op school of werk zich bij het jongerenloket op het werkplein de Lure zouden melden, dat gebeurt ook wel maar niet genoeg. Van die loketgedachte kun je beter een kroketgedachte maken: bij een willekeurige snackbar kom je meer jongeren tegen. Nee, het zou fantastisch zijn als we een soort laagdrempelige Jongerenherberg zouden kunnen maken waar iedere jongere terecht kan en zich gehoord voelt.'

KRACHTEN BUNDELEN

Het is nog niet zo lang geleden dat Vedelaar zelf jongere was. 'Ik kom uit een piepklein dorpje in de Noordoostpolder. Daar hadden we met een stel vrienden een caravan op het terrein van een van de vaders opgeknapt en opgeschilderd. Daar zaten we op vrijdagavond lol te maken. Nooit excessieve toestanden, maar we dronken, we zongen en we lachten hard. Zoiets moet je hebben als jongere. Kijk, ik ben ook wel eens weggelopen van huis. Maar dan was ik 's avonds alweer terug. Voor ons was een dak boven het hoofd vanzelfsprekend, maar

voor een aantal jongeren is het dat niet. En voor die jongeren moeten we er zijn.' In Zwolle zijn er instellingen die voor ondersteunende begeleiding voor jongeren zorgen. 'Dat werkt heel goed, maar er is én te weinig plaats én er is geen opvang speciaal voor jongeren. Het ontbreekt aan een inloophuis, waar je informatie en opvang kunt krijgen, niet alleen een woning, maar ook werk, onderwijs en begeleiding en dergelijke. Het zou toch fantastisch zijn als we dat kunnen realiseren. En dat moet lukken als we alle krachten bundelen: de Maatschappelijke Opvang, Jeugd- en Jongerenbeleid, woningcorporaties, de RIBW, stichting BYou die jongeren inzet bij teambuildingstrajecten, Joop van Ommen en alle andere betrokken organisaties. Daar moet iets goeds uit kunnen voortkomen.' De wethouder weet niet of zo'n Jongerenherberg vóór kerst volgend jaar al te realiseren valt. 'Maar ik wil wel dat in de loop van het komende jaar alle neuzen dezelfde kant op zullen staan, dat we het eens zijn over de urgentie en dat we alle middelen die we hebben zullen inzetten voor het creëren van een plek waar jongeren terecht kunnen. Een Jongerenherberg is topprioriteit nu. Als je als samenleving de jeugd niet kunt helpen, waar blijf je dan?'

HET GAAT OM DE MENS

'Als er mensen in nood zijn is het belangrijk dat er iemand is die zegt: en nu ga ik je helpen', vindt Vedelaar. 'Het feit dat ik in de politiek ben gegaan heeft heel veel te maken met hoe dicht ik bij de mensen wil staan in dit soort vraagstukken. Misschien ben ik jong en onervaren met mijn 33 jaar, maar het biedt juist ook voordelen. Ik vind sowieso dat de politiek jonger moet worden en juist mensen van mijn leeftijd zijn goed in staat om zwerfjongeren te begrijpen en te helpen.' Vedelaar wil als wethouder verschil kunnen maken. 'Ik ga proberen met alle partners en betrokkenen in de stad ervoor te zorgen dat de mensen de hulp krijgen die ze nodig hebben. Zodat we daadwerkelijk van betekenis kunnen zijn in het leven van mensen. En ik hoop dat men later zal zeggen: die wethouder Vedelaar heeft vanuit haar betrokkenheid alles op alles gezet. Mijn ideaal is vanuit de andere mens te denken. Niet vanuit organisaties, niet vanuit regelgeving, niet vanuit financieringsstromen, maar heel erg vanuit Jan of Pieter of bijvoorbeeld Wilma die hier elders in de krant staat en die ik laatst tegenkwam. Het gaat om de mens. Niet als onderdeel van, maar als persoon. En die betrokkenheid met andere mensen komt vanuit mijn hart. Als je je hart niet meer kunt laten spreken, wat dan wel?'

'Ik vier kerst met mijn zus en mijn ouders die een heel zwaar jaar achter de rug hebben. In de grootste ellende realiseer je je meer dan ooit te voren hoeveel je van elkaar houdt en hoe dichtbij je wilt zijn. Er zijn mensen die dat niet hebben. Voor die mensen wil ik er zijn.'

Verscherpte doelstellingen van het Stedelijk Kompas Zwolle:

- In 2014 zitten alle dak- en thuislozen, die bekend zijn bij de centrale toegang, in een traject
- In 2014 is voor ten minste 95% van de daklozen, bekend bij de centrale toegang, huisvesting gerealiseerd
- In 2014 is voor ten minste 60% van de daklozen, bekend bij de centrale toegang, dagbesteding gerealiseerd
- Het aantal mensen dat dakloos raakt ten gevolge van huisuitzettingen is in 2014 minder dan 5% van het totaal aantal daklozen
- Het aantal mensen dat dakloos raakt ten gevolge van detentie of afwenteling door andere instellingen is in 2014 minder dan 5% van het totaal aantal daklozen
- In 2014 is overlastgevend gedrag van daklozen teruggebracht naar 75% van het niveau in 2010
- In 2014 is het aantal zwerfjongeren in de regio Zwolle met 50% gedaald t.o.v. het jaar 2008

TERUGGEBLIKT

De eerste Herbergkrant verscheen in april 2010. Inmiddels zijn we bij nummer zes aanbeland. In die zes nummers zijn vele mensen, visies en meningen de revue gepasseerd. Een terugblik...

HERBERGKRANT 1: DAKLOZE ANTON GOVERS STREEFT NAAR HET WELZIJN VAN ANDEREN

De eerste editie staat in het teken van dakloze Anton Govers. Hij is principieel uitkeringsweigeraar en leeft van de verkoop van kranten. Afgelopen voorjaar kreeg Anton een beroerte en raakte aan een kant verlamd. In het ziekenhuis bleek hij meerdere aliassen te gebruiken. Uiteindelijk ontdekte men dat hij oorspronkelijk een Belg is. Hij revalideert in het ziekenhuis in Gent. Herbergbewoner Herold Brinkman vertelt over zijn idee voor een duurzame camping. Herold interviewt als redacteur diverse mensen en hij startte <http://twitter.com/daklozennieuws> op. Inmiddels is hij verder getrokken op zijn levenspad. We hopen nog eens wat van hem te horen. Exdakloze Arie Steenbergen vertelt hoe je op een doeltreffende manier dakloos kunt worden, én weer een dak boven je hoofd kunt krijgen. Arie heeft zowat een dagtaak aan de distributie van de Herbergkranten. Burgemeester Alsema van Staphorst is bestuurslid van Stichting de Herberg. Hij is zeer betrokken. Volgens de burgemeester heeft iedereen het nodig om gehoord en gezien te worden.

HERBERGKRANT 2: OVERTAMME EN DIRK EN LONDEN EN WESLEY IN DE JEUGDGEVANGENIS

We staan stil bij het overlijden van Tinus Beuglink, die in krant nummer 1 de muziekquiz verzorgde. Hij overleed op 29 mei, op 46-jarige leeftijd. Verder verhalen Herbergbewoners Tamme en Dirk over hun avonturen in Londen. De daklozen schijnen het daar heel wat zwaarder te hebben dan in Nederland. Tamme en Dirk zijn afgelopen zomer richting Berlijn getrokken. Zo af en toe krijgen de Herbergbewoners een briefje van hen. Ook aandacht voor de 11-jarige Wesley Steenbergen. Zijn ouders scheidden toen hij zes was, zijn vader werd dakloos, zijn moeder overleed toen hij tien was en Wesley werd uit huis geplaatst, van het kastje naar de muur. Een tijdlang zat hij in Jeugdgevangenis Harreveld omdat elders geen ruimte was, momenteel gaat het beter met Wesley. Hij is in juli overgeplaatst naar de Hoenderloo Groep. Zijn vader hoopt hem zo spoedig mogelijk weer thuis te ontvangen. Teamcoördinator Wiebe Dijkstra van de Herberg vertelt dat je écht moet zijn als je met daklozen omgaat. 'Liefde, aandacht en betrokkenheid kun je niet spelen.' Dokter Rouzbeh Zoubin en de verpleegkundige van de GGD luiden de noodklok: 'onze behandelkamer van de GGD IJsselland in Dagopvang Bonjour in Zwolle lijkt wel een huisartsenpost in een ontwikkelingsland.' Cristien van Heugten vertelt dat ze als transgenderist wacht op dé operatie. Eerst moet ze echter nog vijftig kilo afvallen. En dat gaat langzaam...

HERBERGKRANT 3: FATI ZWEEFT AL JAREN TUSSEN VERLEDEN EN TOEKOMST

Fati is al een jaar of twee in Nederland, en niemand krijgt goed contact met hem. Hij woont in De Herberg en Joop van Ommen geeft hem elke dag vijf euro voor een pakje shag, en zo af en toe wat kleren. Inmiddels is een eind gekomen aan de onzekerheid en heeft Fati een uitkering gekregen. Politiesurveillant Alfred Wijna vertelt over dat hij zich vaak meer hulpverlener dan diender voelt en we maken kennis met de ups en downs van zanger/rapper Julius Omaan. Interim-directeur Anton van Rooijen van De Herberg duidt op het belang van een goed werkklimaat en de eerste column van Joop van Ommen gaat over de zorgwekkende situatie dat het aantal zwerfjongeren in Nederland zo groeit. In een uitgebreid interview vertelt Alwine Barones de Vos van Steenwijk over hoe de door haar opgerichte Joseph Wresinski Cultuur Stichting volgens de filosofie van père Joseph Wresinski armoede met cultuur bestrijdt. Inmiddels heeft de Internationale Dag van Verzet tegen de Armoede plaatsgevonden. De opkomst was groot en het publiek was onder de indruk van de optredens van de stichting Wresinski, die de dag in Zwolle organiseerde.

HERBERGKRANT 4: ZWERFJONGEREN KUNNEN ZICH HEEL NUTTIG MAKEN IN TEAMBUIDLINGSTRAJECTEN

De Stichting BYou zet jonge daklozen in bij teambuildingstrajecten. De stichting nodigde het Zwolse college uit om eens te ervaren hoe dergelijke teambuildingstrajecten in hun werk gaan. Burgemeester en wethouders kropen geblinddoekt langs een zwaar parcours, deden mee aan rollenspel en tokkelden van het dak. Resultaat: iedereen diep onder de indruk. Zwerfjongeren Dirk(19) en Bart (20) vertellen hoe het zo ver met hen is gekomen, en wat er mis is met de maatschappij. Joop van Ommen vraagt zich in zijn column af hoe beschaafd deze regering het gaat houden. Herbergbewoner Farouk vecht voor een goede toekomst met een eigen bedrijfje, zodat zijn kleinzoon ooit toch nog trots op hem kan zijn. En Tinus Wolters vertelt hoe hij ooit door een droom tot God kwam, waarna hij zijn hele hebben en houden en al zijn energie inzette voor de Roma in Roemenië.

HERBERGKRANT 5: 'IK VIND HET LEVEN MOOI, ONDANKS ALLES', ZEGT LUUT

Luut Kloetstra heeft het er best moeilijk mee: woede en vergeving strijden voortdurend met elkaar. Toch blijft hij altijd hopen op rozengeur en maneschijn. Met haar 25 jaar heeft ze haar leven nog voor zich. Toch woont Bea van Dijk in De Herberg. 'Ik ben nog veel te jong om mijn leven te vergooien.' Inmiddels zet ze zich in als redacteur van de Herbergkrant. Joop van Ommen kondigt het traditionele Daklozenkerstdiner aan, en dakloze Mike is bang om zichzelf te verliezen als hij zich conformeert aan de maatschappij. Herbergbewoner Johan Koster meldt zich aan als fotograaf van de Herbergkrant. Hij vertelt over hoe zijn broers en zussen hem de deur wezen waarop hij dakloos werd. Zijn zus zei later dat het anders had gemoeten. In deze Herbergkrant ook het ingezonden, waar gebeurde verhaal over dakloze en verslaafde David. Hij vond onderdak in De Herberg toen hij nergens anders meer terecht kon. In deze Herbergkrant deel 2 van het verhaal.

EN VERDER...

Verder in de Herbergkranten bijdragen van columnist Ingrid Westrik, gedichten van Jouko, Han, mevrouw Olle en Wichtert. Cristien voorzag ons van de ludiekste tips en de lezers reageerden massaal. Vooral op de verhalen en situatie van Anton Govers en Luut Kloetstra kwamen veel reacties. Waarvoor dank!

De Herberg is mogelijk gemaakt door de Zwolse en regionale woningcorporaties: deltaWonen Zwolle, Woningstichting Openbaar Belang Zwolle, Woningstichting SWZ Zwolle, Beter Wonen Vechtdal, Woonconcept Meppel, SallandWonen Raalte, Wetland Wonen Vollenhove, Woningstichting Vechthorst Dalfsen, Beter Wonen IJsselmuiden. Regelmatig komt een woningcorporatie-directeur aan het woord in de Herbergkrant. Zij achten het als hun sociale plicht om iedereen die dat nodig heeft onderdak te bieden, juist ook daklozen. Punt van aandacht is momenteel de uitstroom. De bedoeling is om er mede voor te zorgen dat de Herbergbewoners zorgvuldig terug begeleid worden naar een zelfstandige plek in de maatschappij.

De Herbergkranten zijn na te lezen op www.herbergkrant.nl

■ (On)gehoord

Winterregeling daklozen vroeg op gang gekomen

Eind november kwam vanwege de kou de winterregeling voor daklozen al op gang. In Amsterdam moest het Leger des Heils met kunst en vliegwerk voor extra bedden zorgen. In Zwolle doen ze niet aan een winterregeling, zo blijkt bij opvanghuis De Herberg. Daar is altijd iedereen welkom. "Hier hoeft niemand op straat te leven," vertelt Joop van Ommen, initiatiefnemer van De Herberg. "Er zitten hier 24 uur per dag service, beveiliging en woonbegeleiders en als we een melding krijgen, gaan we bij min één al op pad om degene hier te krijgen." Een van de daklozen zegt blij te zijn met de Herberg. "Vroeger ging je met een fles drank op pad en zocht je een paar kleren en een hokje op en was het van 'bekijk het maar'. Het was levensgevaarlijk, je zoop je dronken om je warm te houden."

Bron: nos.nl

COLUMN JOOP VAN OMMEN,
GRONDLEGGER VAN DE HERBERG

Merkwaardig hoe het geld verdeeld wordt in Nederland

■ Er dwarrelen drie sneeuwvlokken uit de lucht en de kranten staan vol nieuws over gemeenten die ineens bedden voor daklozen beschikbaar stellen. Kijk, die mensen zijn er ook vóór en ná die kou. Probeer er nou eens het hele jaar te zijn. Maar nee. Nu is het koud, nu kan er lekker veel geld ingezameld worden, want er is geen overheid die durft te zeggen dat ie niet betaalt. Nu is iedereen van goede wil en zijn er ineens extra bedden. In de dertig jaar dat ik met de moed der wanhoop de daklozen opving terwijl iedereen me tegenwerkte, heb ik die goede wil en extra bedden nooit gezien. In tijden van nood leer je je beste vrienden kennen. Gelukkig waren er uiteindelijk de woningcorporaties en de RIBW. Onlangs hebben de woningcorporaties een samenwerkingscontract voor tien jaar ondertekend. We kunnen een hele tijd verder, daar ben ik erg blij mee.

Tegenwoordig moet je het van dergelijke initiatieven hebben. Want van een regering zoals we nu hebben, kunnen we niks verwachten. Ik zit met stomme verbazing te kijken hoe het CDA-Tweede Kamerlid Ger Koopmans bij Pauw en Witteman aan de ene kant zit te bezuinigen op banen en mensen klakkeloos op straat zet, en aan de andere kant graag miljoenen neertelt voor het WK Voetbal in Nederland, ‘omdat hij wel van een mooi feestje houdt’. Schandalig vind ik dat. Wat ik ook schandalig vindt, is dat dat CDA nog steeds voorstander is van de aanschaf van de Joint Strike Fighter. Een gevechtsvliegtuig voor inmiddels 7,6 miljard euro! ZEVEN KOMMA ZES MILJARD EURO!!! Wat moeten we met dat oorlogstuig! Hoezo vrede op aarde? Waarom moeten we voor de Verenigde Staten altijd het beste jongetje van de klas zijn? Geld inzetten voor dat idiote gedoe! Als je ziet wat er moet worden bezuinigd op ouderen, gehandicapten, daklozen, probleemhuishoudens, en al die anderen die het al zo moeilijk hebben, dan denk ik: je mag je nog wel eens tien keer achter je oor krabben. Maar ja, die mensen zijn makkelijk te pakken, want die verdedigen zich nauwelijks.

We waren laatst bij de Voedselbank in Zwolle. Daar waren medewerkers van het bedrijf Astellas Pharma in Meppel. Onder het mom van “Changing Tomorrow” zetten de medewerkers van dit bedrijf zich elk jaar een dag in voor een goed doel. Dat vind ik een hele mooie actie waar veel bedrijven een voorbeeld aan zouden kunnen nemen. Maar goed. Ik hoorde een van hen zeggen: dit zou in een land als Nederland toch niet nodig moeten zijn, zo’n voedselbank. Ik vond dat een terechte opmerking. Het zou inderdaad niet nodig moeten zijn. Maar toch is het dat wel. Twee keer per maand worden er 250 voedselpakketten opgehaald door mensen van wie het besteedbaar inkomen per maand lager is dan 175 euro. Dan denk ik: we zijn verkeerd bezig. Maar ja. We lopen als een stel kuddedieren achter dat zakje in Den Haag aan. Wat mij betreft is deze regering van korte duur.

Straks hebben we het daklozenkerstdiner. Het is prachtig om te zien hoe mensen bijdragen en meewerken, ondanks de recessie. Juist in deze tijden is een beetje meer aandacht voor de mensen die het zo hard nodig hebben, extra voelbaar. Laten we er een hele mooie kerst van maken, en vol goede moed het nieuwe jaar ingaan.

Cristien's Tips

Ieder jaar krijgen de kinderen die bij de daklozen-kerstmaaltijd in de WRZV-hallen aanwezig zijn een knuffel uit handen van de Kerstvrouw. De Kerstvrouw die verdacht veel lijkt op Cristien. Cristien die zelf een enorme voorliefde voor knuffels heeft, en er dan ook wel een stuk of vijftig in haar kamer in De Herberg heeft. Knuffels zijn leuk en gezellig. Knuffels zijn ook enorme stofnesten. Hoe hou je de knuffels schoon die niet in de wasmachine kunnen? Cristien weet raad:

- Stofzuig ze elke maand.
- Licht afstoffen met een vochtige doek en weer wat opborstelen met een afwaskwast.
- Stop ze 24 uur in de vriezer, huismijt overleeft deze aanval niet.
- Stop ze na de vriezer in een plastic zak, doe er twee eetlepels soda bij, schudden maar en een nacht laten staan. Het vuil blijft aan de soda hangen. Soda er achteraf uit stofzuigen.
- In de plastic zak ook wat fris geurende olie doen (bijvoorbeeld lavendel- of rozenolie) en de knuffels ruiken ook weer heerlijk!

Cristien wenst u een ongeloofelijk knuffelige Kerst en een gelukkig Nieuwjaar!

■ (On)gehoord

BN'ers worden zwerver in nieuw KRO-programma

De KRO komt met een nieuwe tv-reeks waarin vier bekende Nederlanders zeven dagen en zes nachten de straat op gaan om voor even een zwerversbestaan te leiden. De realityserie draagt de titel *Stinkend, Beroemd en Dakloos* en gaat in première op dinsdag 21 december. De vier bekende Nederlanders die de uitdaging aangaan zijn acteur Chris Tate, bokskampioen Esther Schouten, model Kim Feenstra en acteur Tim Haars. Het viertal ervaart hoe het is om elke dag opnieuw te moeten zoeken naar eten en een slaapplek, beoordeeld te worden op een armoedig uiterlijk en soms zelfs openlijk genegeerd te worden. Bron: mediacourant.nl

Zwervers Amsterdam getraakteerd op lunch

Daklozen in Amsterdam zijn in november getraakteerd op een heerlijke lunch. Van een ondernemer uit Blaricum kregen zij gratis crêpes aangeboden. In het kader van het KRO-programma *'Stinkend Rijk en Dakloos'* ondervond ondernemer Jean Jacques Francois een week lang hoe het is om op straat te leven. Omdat die week hem erg zwaar was gevallen, wilde hij iets doen voor de zwervers in de hoofdstad. Daarom bakte hij crêpes voor de daklozen van daklozenopvang 'Het Stoelenproject' in Amsterdam. Bron: rtvn.nl

Samen delen

In april dit jaar verscheen de eerste Herbergkrant. Zonder winstoogmerk wilden we graag een podium bieden aan mensen die nauwelijks gezien en gehoord worden. En we wilden de daklozen graag de gelegenheid bieden om mee te werken, te interviewen, teksten te schrijven, de krant te distribueren en te verkopen. Zodat ze niet alleen een zinvolle dagbesteding hebben, maar ook wellicht aan hun toekomst kunnen werken, op een positieve, gezonde manier. Want, zoals grondlegger van De Herberg Joop van Ommen altijd pleegt te zeggen: je kunt ze beter door de deur uitnodigen, dan ongewenst 's nachts door het raam krijgen. We begonnen bescheiden, met één Herbergkrant per twee maanden en een oplage van 6000 exemplaren. We hadden niet vermoed dat er zoveel lieve, goede mensen in onze samenleving zijn die geïnteresseerd zouden zijn in de daklozen en de Herbergkrant gingen kopen. We hadden niet vermoed dat de Herbergkrant zo'n succes zou zijn. Dankzij u is de oplage van deze krant maar liefst 20.000 en verschijnen we eenmaal per maand.

DAKLOZENKERSTDINER

■ Dat betekent dat we geld verdiend hebben voor de daklozenpot. Het geld uit de daklozenpot wordt besteed aan zaken waar geen regulier potje voor is. Een uitgeprocedeerde asielzoeker die pijn lijdt en naar de tandarts moet. Een dakloos echtpaar en hun kinderen die geen warme kleren meer aan hun lijf hebben. Maar voor het geld kunnen de daklozen en minima dit jaar ook weer aanschuiven in de WRZV-hallen aan het traditionele Daklozenkerstdiner, waarbij alle aanwezigen een verrassend kerstpakket krijgen. En voor de kindertjes is er een knuffel.

VOEDSELBANK

Als klap op de vuurpijl hebben we van de opbrengst van de Herbergkrant dit jaar 500 euro kunnen schenken aan de Voedselbank. Die kan het goed besteden, want moet het doen zonder subsidies. De Voedselbanken in Nederland bestaan geheel en al bij de gratie van bereidwillige gevers. Op vrijdag drie december overhandigde Herbergbewoner Dave de envelop met het geld aan secretaris/penningmeester/woordvoerder Ad Marijs van de Voedselbank Zwolle e.o., die het dankbaar aannam.

HARTELIJK DANK!

En zo kunnen we van de opbrengst van de Herbergkrant wellicht nog veel meer doen. Samen delen! Wij danken u heel hartelijk voor het kopen van de Herbergkrant, de leuke en overweldigende reacties en alle goede giften. Namens de hele Herbergkrantredactie en alle andere meewerkenden een hele goede kerst en een gelukkig Nieuwjaar gewenst!

PORTRET DAVE

'Het is gewoon niet anders'

■ Jarenlang viel Dave (51) niet echt op in De Herberg. Hij kwam en ging, deed z'n dingetje en was het liefst op zichzelf. Een paar weken geleden ontwaakte hij als het ware een beetje uit z'n lethargie. Met verbazing zagen de Herbergbewoners hem rondom het gebouw de boel opruimen. 'Het was een troep', verklaart Dave. 'Overall lagen lege zakken en etensresten en zo. Dus toen ben ik het gaan opruimen. Nu wordt het wat netter allemaal, daar hou ik wel van.' Dave werd geboren op Curaçao. Hij deed er de mariniersopleiding en ging bij de commando's. Toen hij 22 was, kwam hij naar Nederland. 'Ik heb bij de landmacht gesolliciteerd en bij de politie, de brandweer en zo. Ik weet het niet

meer precies.' Hij trouwde en woonde een tijdje in Vaessen. Het huwelijk strandde en hij kwam in Zwolle terecht. Uiteindelijk raakte hij dakloos. 'Ik sliep hier en daar en overal. Uiteindelijk kwam ik in De Herberg terecht. Daar is het wel goed, maar er zitten wel veel verschillende mensen allemaal. Sommige zijn net kleine kinderen. Maar ja, als ze maar niet tegen me aanzeuren. Laat me maar lekker met rust.' Dave houdt vol. 'Het is een moeilijke situatie, maar het is gewoon eventjes niet anders. Ik hoop ooit weer een eigen kamertje te krijgen, en wat (vrijwilligers)werk. Maar eerst moet ik mijn zelfbeeld weer wat opvrijzelen. Het allerliefste wil ik gewoon lekker normaal leven.'

Egbert Gritter van de RIBW blikt terug en vooruit na een jaar Herberg

‘Tijd om de uitstroom goed te regelen’

‘De nieuwe daklozenopvang De Herberg is een succes gebleken. Na een jaar zijn we klaar om ook goede uitstroomprogramma’s neer te zetten, zodat de opvang niet dichtslibt.’ Voorzitter Egbert Gritter van de Raad van Bestuur RIBW Groep Overijssel blikt na een jaar Herberg terug en vooruit.

■ ‘De nieuwe huisvesting van De Herberg heeft een geweldige winst opgeleverd’, stelt Gritter. ‘Niet alleen voor de bewoners, maar vooral ook voor de medewerkers.’ In De Herberg werken vijftien medewerkers van de RIBW IJssel-Vecht. ‘Het resulteerde meteen in een geweldig daling van het ziekteverzuim dat nu bijna nihil is. De

situatie in de containers achter de WRZV-hallen was prima voor nood, maar niet voor normale arbeidsomstandigheden. Er heerst nu ook meer rust onderling. Daar zijn ook de trainingsdagen debet aan, die de woonbegeleiders en de beveiligers samen hebben gevolgd.’

EXTRA TANDJE BIJ

Het werk binnen De Herberg is als aparte RVE (resultaatverantwoordelijke eenheid) gepositioneerd binnen de RIBW Groep Overijssel. ‘RIBW IJssel-Vecht heeft vier RVE’s, RIBW Twente heeft er drie’, legt Gritter uit. ‘RIBW Groep Overijssel heeft er dus in totaal zeven. De Herberg is een aparte eenheid door de samenwerkingsconstructie met de stichting De Herberg, en hoewel het natuurlijk wel binnen de lijn past van wat wij als RIBW doen, hebben daklozen een andere benadering nodig. In de aansturing heb je medewerkers nodig die wat onconventioneler kunnen werken en die zich thuis voelen binnen dit concept. Bij de beveiligers is het accent verschoven van alleen beveiliging naar ook begeleiding. Ze hebben een soort SPW-training gevolgd waardoor ze meer zijn dan alleen maar ‘kleerkasten’, bij wijze van spreken. Mensen met overwicht die aandacht hebben voor de bewoners, maar ook zorgen dat de boel heel blijft en dat er geen overlast is in de omgeving.’ En dat werkt, ook dat laatste. ‘We horen nooit klachten uit de omgeving.’ De Herberg is een concept waar de RIBW extra in wil investeren. ‘We hoeven dit niet te doen, maar uit het oogpunt van maatschappelijk ondernemen willen we dit graag doen. Voor deze groep mensen zetten we met liefde een extra tandje bij.’

DOORSTROOM HEEFT PRIORITEIT

Gritter blikt na een jaar tevreden terug. ‘De Herberg staat. De kinderziektes zijn eruit. Misschien had bij de bouw wat meer rekening gehouden kunnen worden met de privacy van de cliënten, iedereen zit wat op elkaar geplakt, er zijn veel mensen op een gering aantal vierkante meters. Maar dat was ook een kwestie van geld uiteindelijk. En je moet het aan de andere kant ook niet al te gezellig maken, want het is de bedoeling dat de mensen doorstromen en er niet gaan nestelen.’ Die doorstroom heeft nu prioriteit. ‘We zijn aan het bekijken hoe we kunnen zorgen dat de doorstroom, dus ook de uitstroom, beter op gang komt’, vertelt Gritter. ‘Dat is lastig, want op het moment dat de bewoners uitstromen komen ze bijvoorbeeld in de AWBZ, wat betekent dat ze een eigen bijdrage moeten gaan betalen. Geld is dus soms een drijfveer om niet naar een betere situatie te gaan. Dit moeten wij goed gaan afstemmen met de gemeente. Verder willen we betere begeleidingsprogramma’s inzetten, zodat de mensen sneller vanuit het sociaal pension van De Herberg naar een reguliere woonvorm kunnen gaan in de stad. En wellicht is er een geheel nieuwe woonvorm nodig voor oud-Herbergbewoners. Een vorm van beschermd wonen met strengere regels bijvoorbeeld. We moeten voorkomen dat De Herberg dicht slibt. Inmiddels is er een activiteitenbegeleider aangesteld die bekijkt hoe er meer en beter getraind kan worden op vaardigheden. Daarbij kan ook gebruik gemaakt

worden van de mogelijkheden van de Werkelaar in Zwolle, een gezamenlijk initiatief voor arbeid en dagbesteding van RIBW, Frion en de Wezo.’ In het logo van de RIBW worden de thema’s Wonen, Werken en Welzijn uitgelicht. ‘Wat Wonen betreft hebben we genoeg invulling, nu zijn Werken en Welzijn aan de beurt. Daarover willen we in gesprek met Travers en andere organisaties in de stad. We willen zoveel mogelijk samenwerken en gebruik maken van de mogelijkheden die er zijn.’

VERBINDEN

‘Als RIBW willen we graag verbindingen leggen’, zegt Gritter. ‘Ook in 2011 willen we daar volop mee bezig zijn. Verbinding leggen met een vervolg op De Herberg, verbinding leggen met een nieuwe vorm van beschermd wonen, verbindingen leggen binnen het netwerk in de regio, met de doelstelling om het nog beter te maken voor deze groep mensen. Verbindingen leggen betekent dat we het niet alleen willen doen, want je kunt het niet alleen. Je moet met anderen in de benen om mensen goed te kunnen helpen. En dat is wat we graag willen.’

Altijd goed verzorgd

Wij zorgen goed voor u én uw gasten.

Of het nu gaat om een groot bedrijfsfeest of een intieme party: wij verzorgen de catering en de hele entourage er omheen tot in de puntjes. Sfeervol en heerlijk. Het enige dat u hoeft te doen is genieten! Kijk op www.conradcatering.nl voor meer informatie.

ConradCatering
Compleet

Waterlelie 19 • 8043 NZ Zwolle • Tel 038 - 45 38 014 / 06 539 20 669
www.conradcatering.nl • info@conradcatering.nl

Op verzoek van Joop van Ommen levert de auteur van onderstaand verhaal, ondanks dat hij geen schrijver is, een bijdrage voor de Herbergkrant. Onderstaand de tweede aflevering.

Ingezonden

Het mooiste sinterklaascadeau ooit!!!

Een waar verhaal...

■ Drugs- en alcoholverslaafden kunnen de meest innemende, vriendelijke mensen zijn. Ze zijn altijd bereid iets voor een ander te doen. Vaak hoef je maar te kijken en ze staan voor je klaar. Dat was ook het geval met David waar ik in de Herbergkrant no.5 van november 2010 over schreef. Hij wist andere mensen voor zich in te nemen op een natuurlijke, aangeboren wijze - om jaloers op te zijn. Je zou kunnen zeggen dat diplomatie hem op het lijf was geschreven. Daarom had de gemiddelde diender van het politiekorps waar David onder ressorteerde, ook geen hekel aan hem. Ondanks het vele werk dat David hen -bij vlagen- bezorgde, vonden ze hem wel een aardige, geschikte kerel. Joop van Ommen, hulpverlener van beroep zou je kunnen zeggen, had met zijn niet geringe mensenkennis vrijwel meteen in de gaten wat voor vlees hij met David in de kuip had: dat hij te maken had met een persoon met een goede inborst. Daarom klikte het ook tussen die twee. David had in de gaten dat hij met Joop, die de regels stelde, er een vriend bij had gekregen. Koken kon David ook als de beste. Het bereiden van een heerlijke maaltijd voor een ander schonk hem veel voldoening. Dit had hij niet van een vreemde, want zijn moeder wordt ook algemeen geroemd om haar kookkunst. David wist ook sfeer te scheppen en was creatief, ook eigenschappen die hij van zijn moeder had. In het huurhuisje waar hij vele jaren woonde was het meestal knus en gezellig en uiteraard nooit stofvrij (en dat had hij niet van zijn moeder).

Gelet op al deze kwaliteiten die David had, zou je denken dat hij de perfectie in eigen persoon was. Een ideale zoon, partner, reisgenoot... Maar: O WEE... dit gold alleen zolang hij vrij was van "vreemde smetten" in de vorm van drugs en/of alcohol. Hadden die duivelse zaken in een te grote hoeveelheid bezit van hem genomen, dan veranderde David, dan werd hij een ander mens, waar de factor "onberekenbaar" dan de boventoon ging voeren. Dan was niet te voorspellen hoe en de mate waarin hij zou reageren op zaken die hem, onder invloed, niet welgevallig waren. Zo zachtvaardig als David van nature ook was, zo ongeremd en gewelddadig kon hij dan ook worden. Daarom kon David, en dat geldt voor alle verslaafden denk ik, ook niet thuis wonen. Dit tot groot verdriet van zijn ouders. De beslissing dat thuis wonen geen optie meer was, is op een gegeven moment genomen na vele, vele, verdrietige botsingen tussen David en zijn thuisbasis. Te vaak had het zich voorgedaan dat op familiebijeenkomsten, die beoogden gezellig te zijn, en waar David bij was, de zaak "uit de hand liep"

omdat bleek dat David onder invloed was. En omdat van tevoren nooit te voorspellen was òf en hoeveel hij had gebruikt, moest de familie besluiten dat David van zulke bijeenkomsten geen onderdeel meer kon uitmaken. Dat betekende dan ook dat wanneer er "iets" werd georganiseerd door het gezin, de bijeenkomst niet in het ouderlijk huis kon plaatsvinden, want dan kon het toch gebeuren dat David onverwachts op de stoep stond en dat hij toch niet binnen gelaten kon worden. Want dat kon op zich al weer een escalatie opleveren, met alle gevolgen van dien. Ouders in dezelfde positie en hulpverleners zullen zich dit dilemma kunnen voorstellen. Soms kwam het voor dat de politie werd gebeld om David "op te halen" vanwege huisvredebreuk. Als je als ouder tot deze roep om hulp aan de politie moet overgaan, teneinde je kind geboeid te laten afvoeren, dan snijdt dat door je ziel. Verdriet, verdriet, verdriet...

Als familie besloten we, zonder David, Sinterklaas te "vieren", uiteraard niet in het ouderlijk huis want daar zou David kunnen aanbellen. We besloten ons feestje, voor zover je daar van kon spreken omdat je altijd in je achterhoofd had de vraag: "hoe zal het met David zijn? In wat voor omstandigheden zal hij op dat moment verkeren?", te houden in het huis van onze dochter, de zuster van David. Davids broer, zijn moeder en ik stonden in de hal van ons huis, de jassen aan, klaar voor vertrek naar het "vier"adres. Op dat moment ging de telefoon. Een bevriende relatie bij het plaatselijk politiekorps meldde zich en zei: "Ik wil je even laten weten dat David bij ons op het bureau is en in de cel zit". Ik

deel 2

bedankte voor de mededeling en voegde daar aan toe: "DIT IS HET MOOISTE SINTERKLAASCADEAU DAT IK OOIT HEB GEKREGEN." En dat gold op dat moment voor ons allemaal. Die avond hoefden we ons tenminste niet voortdurend angstig af te vragen waar David zou zijn, of hij wel een warm plekje zou hebben, of hij niet ergens in het water zou liggen, of hij wel veilig zou zijn... Uiteraard was het antwoord op al die vragen ook voor David van het allergrootste belang. Omdat het antwoord positief was werd het ook voor hem, wellicht tegen wil en dank, toch nog een goede Sinterklaas. Zover kan het dus komen dat je als ouders en familie blij kunt zijn met het feit dat je zoon/broer is opgepakt en in de cel zit. Die avond was er bij ons, zij het gematigd, toch sprake van "viering" van het Sinterklaasfeest. En de politie had voor "HET" cadeau gezorgd.

Als er ook maar één verslaafde is die na het lezen van dit verhaal besluit zich te laten helpen tot afkicken, dan heb ik mijn tijd nuttig besteed.

Over een ander, waar gebeurd verhaal, vertel ik de volgende keer.

*David is om privacy redenen niet de echte naam. (Naam en adres van de schrijver bij de redactie bekend.)

DE REIS

*Drie lieden vol goede moed
Wisten wat stond te gebeuren erg goed
Dankzij een oude wijze wetenschap
Wilden zij gezamenlijk snel op pad
Om te volgen een grandioze ster
Die hen terecht zou brengen heel ver*

*Zelfs vóór de dageraad was daar
Pakten zij alles goed bij elkaar
De kamelen niet te zwaar beladen
Want dieren mag men nimmer schaden
Zo gingen zij welgemoed op reis
Onderweg zongen zij hun blijde wijs*

*Dan naderden zij een drukke stad
Waar de ster het voortgaan begaf
Daar vonden zij een krib met hèt Kind
En geraakten direct met Jezus bevriend
Zijn ouders genoten van fijne geschenken
Want wie kon dat nu hier bedenken*

*Naar 't Oosten keerden zij gedrieën om
En gingen wijselijk met stilste trom
God wees hen de veiligste weg naar huis
Want ook toen was het niet overal pluïs
De zon werd warmer en verlichtte hun dagen
Stralend kwamen zij weerom vol welbehagen*

Olle

Als ik toch eens toveren kon

*Als ik toch eens toveren kon, had ik Obama opgebeld
Had ik tegen hem gezegd hou op met dat geweld
Als ik toch eens toveren kon
Werd elk geweer een luchtballon
Een raket werd een mooie zonnebloem
Het lawaai van kanonnen een zacht gezoem
Alle kogels werden fraai gekleurde vlinders
Er was eten op aarde voor alle kinders
Christenen, Hindoes, Moslims enzovoort
Leefden samen in vrede precies zoals het hoort
Het leven is zo fijn, de natuur oneindig mooi
Dit is toch niet geschapen voor zo'n enorme zooi
Als ik toch eens toveren kon, deed ik het meteen
Bouwde snel een feestje met alle gelovigen om me heen
Maar dat lukt zelfs de paus niet of de ayatollah van Iran
Dus heb ik er maar vrede mee dat ik niet toveren kan*

Wichert aan het Rot

Wilt u ook bijdragen aan de Herbergkrant? Dat kan!

U kunt adverteren. Kijk op www.herbergkrant.nl voor de aanleverspecificaties en mail: info@herbergkrant.nl
U kunt een bijdrage storten: bankrek.nr. 10 66 81 621 t.n.v. Stichting de Herberg – Zwolle, o.v.v. Daklozenpot Herbergkrant. Uw bijdrage komt geheel ten goede aan de bewoners van De Herberg. U kunt een reactie naar de redactie mailen: info@herbergkrant.nl o.v.v. uw naam en telefoonnummer. (Inzendingen kunnen worden ingekort of niet worden geplaatst.)

COLUMN INGRID WESTRIK

De oude kerststal

■ Dit is een waar gebeurd kerstverhaal. Toen mijn schoonmoeder nog leefde, kwam ze met de kerstdagen altijd bij ons logeren. Zij was een wijze en tolerante vrouw, die met haar tijd mee ging. Zij was katholiek. Al in de tachtig wou ze nog naar de kerk, als ze hier was. “Veel te koud”, zei ik dan. “Onze Lieve Heer zal het jou niet kwalijk nemen als je naar de mis op televisie kijkt”. Dat vond ze goed.

Op een dag haalden we met wijlen mijn vader de oude kerststal op bij één van mijn schoonzussen. De stal was van mijn schoonmoeder geweest. Bij mijn schoonzus stond de stal in de berging van de flat, en ze deed er niks mee. Jammer vonden we dat. De stal zelf was niet meer de oorspronkelijke. Ooit (decennia geleden) had een oom zelf een stal gebouwd. De kribbe was er ook niet meer. Creatief als ik ben, besloot ik het kindeke Jezus maar in een luciferdoosje te leggen. Een grote doos waar het kindeke precies in paste. Ter ondersteuning legde ik er een grote batterij onder, omdat het kindeke anders door het hooi of stro werd gecamoufleerd. Onze Lieve Heer, zal het me vast niet kwalijk hebben genomen. De beelden waren beschadigd. Het had wel wat. Ze waren van 1932 en zaten nog in de oorspronkelijke doos. Alle koppen waren al eens gerold door het in- en uitpakken, en weer opnieuw gelijmd.

Ik bedenk me net dat Jezus en Maria ook dakloos waren. Ze moesten in een stal slapen. Al ben ik niet gelovig, het kerstverhaal ken ik wel. Echter was ik nooit in de kerk geweest, of had ik de mis op de televisie gezien. Het werd weer kerst. Mijn schoonmoeder kwam, en vol trots liet ik haar de kerststal zien. Ik zei: “moeder we hebben jouw stal opgezet met kerst”. Ze glimlachte en zei: “kind... zo was het toen niet”. Ik had de stal helemaal verkeerd ingericht. Ik dacht toen: het gewone volk achteraan en de koningen vlak bij de stal. De schapen buiten de stal. Ik wist het niet. Rustig vertelde ze het kerstverhaal en legde uit hoe alles in die stal moest staan. Die middag keek ik samen met haar naar de mis. Toen zag ik de stal! Diezelfde dag (het was 1e kerstdag) zette ik alles op de goede plek in de stal.

Al 29 jaar doe ik dat. Toen mijn schoonmoeder was overleden, zette ik ter ere van haar de stal op. Dit jaar ben ik bang dat het door mijn mans en mijn handicap niet meer gaat lukken. Het zal het eerste jaar zijn dat ik niet meer ga kerst versieren, of ik moet iemand vragen die helpen kan. Ze zal het me niet kwalijk nemen. Tja... Elke keer weer accepteren dat je minder kunt. Het doet pijn, maar het is niet anders helaas.

COLUMN JELTE POSTHUMUS, JOURNALIST STENTOR DEVENTER

Een duwtje in de rug

■ Ineens ben ik twintig jaar terug in de tijd, nu ik aan tafel zit bij Hannie van den Bovenkamp en Stefka Ivanova (23), verkoopster van de Herbergkrant in Deventer. Hardop leest Stefka, die in 2007 huis, haard en kinderen in Bulgarije achterliet, de Nederlandse woorden voor, bijna liefdevol gadegeslagen door Van den Bovenkamp, die haar uitspraak een paar keer zachtjes maar gedecideerd corrigeert. Tijdens mijn lagere schoolperiode maakte ik mij deze woorden al eigen, maar voor Stefka – die het voor ons ondoorgrondelijke cyrillische alfabet gewend is - betekenen ze een inspannende worsteling. Gelukkig is Van den Bovenkamp, die bij de supermarkt om de hoek aan de praat raakte met Stefka, een geduldige docente. Een keer per week brengt ze de leergierige Bulgarse de basis van het Nederlands bij.

Wanneer ik Stefka even later aan dezelfde tafel interview voor een artikel in dagblad de Stentor, kies ik zorgvuldig mijn woorden en praat en articuleer ik zo rustig en duidelijk mogelijk. De luidruchtige ingang van de supermarkt waar ze haar kranten aan de man brengt bleek eerder deze week geen geschikte plek om over haar levensverhaal te praten, maar hier in de huiselijke rust van het huis van Van den Bovenkamp en haar man lukt het ons om de taalbarrière enigszins te overwinnen. Maar belangrijker nog, begrijp ik nu dat ze de boot eerder afhield omdat ze gehoord heeft dat media daklozen nog wel eens op een eenzijdige manier belichten.

Wat Stefka en haar man hier in Nederland zoeken? Dat blijft een vraag, voor haar niet minder dan voor mij. In ieder geval een toekomst, ook voor haar twee kinderen die nog bij haar oma in Bulgarije wonen. Maar hoe die eruit ziet? Ik kijk door het grote raam naar de grijze winterlucht en moet haar het antwoord natuurlijk schuldig blijven.

Een paar dagen later, wanneer haar verhaal in de krant staat, sta ik in de supermarkt in de rij voor de kassa. Drie volle tassen boodschappen, mijn familie komt Sinterklaas bij ons vieren. Buiten in de sneeuw, een muts over de oren getrokken, staat Stefka vrolijk te praten met een vrouw die met de boodschappentassen in de hand vertelt dat ze Stefka's verhaal die ochtend in de krant gelezen heeft. En dan krijgt die vriendelijke verkoopster van de Herbergkrant opeens een gezicht. Wat Stefka daaraan heeft? Geen idee. Het leidt in ieder geval tot een echt gesprek, dat is zelfs van een afstandje te zien. En op de een of andere manier krijg ik toch het gevoel haar een extra zetje in de rug te hebben gegeven, waar haar soms bijna onbegaanbare levenspad haar ook zal brengen.

‘Joop heeft levens gered met zijn opvang’

Stichting Vrienden van de WRZV behartigde de belangen van de WRZV-hallen van Joop van Ommen. De bestuursleden, waaronder oud-wethouder en Eerste-Kamerlid voor de PvdA Margriet Meindersma en Henk Blom van de Zwolse Courant, fungeerden als ambassadeurs. Zij openden deuren en zamelden geld in. ‘In de beste jaren van de WRZV hadden we per jaar zo’n 12.000 euro’, vertelt Henk Blom, die vanaf 1998 tien jaar lang secretaris was van de stichting.

■ ‘Het is moeilijk om nee te zeggen tegen Joop’, zegt Blom. ‘En omdat ik me daarnaast wel kon vinden in de doelstellingen heb ik me laten strikken voor de functie van secretaris van de Stichting Vrienden van de WRZV.’ Het waren moeilijke tijden. ‘Het was een schier onhoudbare situatie in en achter die WRZV-hallen. ‘s Nachts moest de deur op slot, maar dan zaten daar mensen in die kleedkamers, zoals de legendarische zwerver Brammetje Portier die er jaren in de kleedkamers heeft gewoond. Als daar iets gebeurde, als daar brand uitbrak, zou dat een ramp zijn geworden. Het was onhoudbaar. En toen kwamen gelukkig de professionele begeleiders in de vorm van de RIBW en de woningcorporaties. Tot die tijd deed Joop alleen maar aan opvang, daarna werden de mensen indien mogelijk verder begeleid naar andere, betere omstandigheden.’ Wat er ook gebeurde, de stichting stond altijd achter Joop. ‘Hij deed álles voor zijn doelgroep. Hij heeft levens gered. Wat denk je, als die opvang hier niet was geweest, waren al die mensen er niet meer geweest. Terwijl sommigen van hen nu gewoon weer hun draai in de maatschappij hebben gevonden.’ Die begeestering van Joop slaat over, zegt Blom. ‘Hij richt al zijn capaciteiten en energie op de daklozen. Dat ligt in zijn aard. Wij zamelden geld voor hem in. In de toptijd was dat zo’n 12.000 euro per jaar. Maar de laatste jaren, toen iedereen wist dat het beter ging en dat er professionele mensen achter de Herberg stonden, nam het af en was het nog hoogstens drieduizend euro per jaar. Uiteindelijk hebben we in 2008 de stichting opgeheven. Het doel was bereikt en de nieuwe Herberg zou er komen.’

Blom heeft wel iets met de doelgroep. ‘Dat heb je denk ik vanuit nature, dat doe je vanuit een sociaal gevoel. Kijk, als iemand hulp nodig heeft en je zou die hulp kunnen bieden, maar je doet het niet, dan maak je jezelf diep ongelukkig volgens mij. Het is toch genieten om te zien dat het beter gaat met een ander. Er zijn ook mensen die dan jaloers zijn, maar dan denk ik: wees blij. Vooral als iemand sociaal zo zwak staat dat hij zichzelf niet meer kan redden, door wat voor oorzaak dan ook.’ Blom vindt het te ver gaan om te zeggen dat er iets mis is met de maatschappij. ‘Wij zijn zelf verantwoordelijk voor de maatschappij. Als je denkt dat het anders moet, moet je opstaan en er iets aan doen of ervoor zorgen dat je gehoord wordt. Wat je momenteel wel ziet is verharding. Het ieder-voor-zich-gebeuren. Ik vergeet nooit dat Pim Fortuijn aan het onderhandelen was over asielzoekers. Op een gegeven moment zei hij: goed, laat er dan maar 25.000 blijven. Hij keek niet naar de omstandigheden, maar naar de aantallen. Alsof het om knikkers ging. En zo gebeurt het nu nog, terwijl dat best anders zou kunnen. De beschaving is af te meten aan de mate waarop voor diegenen wordt gezorgd, die niet voor zichzelf kunnen zorgen.’

‘De Herberg biedt de mensen een nieuwe kans’, legt Blom uit. ‘Degenen die dat willen kunnen er aan hun toekomst werken. Er zitten alcoholisten, mensen met

psychiatrische problemen, drugsverslaafden en mensen die murw geslagen zijn door het leven. Een deel van deze groep kan bij goede begeleiding weer zelfstandig meedraaien in de maatschappij. Onderdak is een primaire behoefte, maar als je daarbij uitstroom richting de maatschappij kunt realiseren dan is dat het mooiste wat er is. En Joop heeft dat gerealiseerd met De Herberg. Het enige wat wij als Stichting Vrienden van de WRZV hebben gedaan, is hem niet in de steek laten. Zoals hij nooit zijn daklozen in de steek heeft gelaten.’

VAN HET PUTJETOT DE HERBERG

‘Waarheen?’ vroeg de taxichauffeur. ‘Naar de kroeg’, zei de jongen. Hij was een jaar of veertien en vastbesloten om nooit meer naar huis te gaan. De relatie met zijn stiefvader verliep, zwak uitgedrukt, niet naar wens. Hij wilde de wijde wereld in. Maar eerst moest hij zich moed in drinken. De taxi-chauffeur draaide zich om, bekeek het joch meewarig, en sprak de historische woorden: ‘Jongen, jij gaat met mij mee naar huis’. De jonge ‘gelukszoeker’ trok bij taxichauffeur Joop van Ommen en zijn gezin in, en maakte z’n school af. Inmiddels heeft hij een goede baan. En zo begon het een jaar of dertig geleden. Een voor Nederland unieke opvangsvorm voor mensen die buiten de reguliere hulpverlening vallen, bijgenaamd Het Putje van Zwolle, had een aanvang genomen.

Terwijl hij thuis mensen in nood opving, richtte Joop van Ommen in het midden van de jaren ‘70 de Woensdag Recreatie Zaalvoetbal Vereniging (WRZV) op. Sport is een zeer effectief middel tegen jeugdcriminaliteit, wist hij. Wekelijks trainde Joop wekelijks met een aantal ‘jongens van de straat’ in de Zwolse IJsselhallen en speelde een partijtje. In de jaren ‘80 werden de multifunctionele WRZV-hallen gerealiseerd. Niet alleen de WRZV vond er vanaf 1988 een thuis, maar ook school- en gehandicaptensport, acrogym en topvolleybal. Er werden kerkdiensten gehouden, de wekelijkse bingo, van tijd tot tijd een snuffelmarkt, carnaval, openbare en besloten feesten en Show- en Marchingband Jubal oefende er jarenlang en gaf er uitvoeringen. En last but not least: de WRZV-accommodatie bood onderdak aan gemiddeld vijftig mensen die nergens anders terecht konden of wilden. In het begin in de kleedkamers, later in containers achter het gebouw. Daarnaast werd de WRZV een stageplek voor ex-TBS-gestelden. De gemeente zag oogluikend toe en gedoogde. In het begin van de 21ste eeuw namen woningcorporaties en de Regionale Instelling voor Bescherm Wonen (RIBW) in overleg met de Stichting Sociale Vrienden van de WRZV het initiatief tot verbetering van de inhumane situatie achter de WRZV-hallen. De Herberg was geboren. Eerst achter de WRZV-hallen, nu in een spiksplinternieuwe Herberg enkele honderden meters verderop.

Gelukkig is er altijd nog de Voedselbank

Elke eerste en derde vrijdag van de maand komen om en nabij de 250 mensen die niet genoeg geld hebben om eten te kopen, een voedselpakket halen in een loods van Schaepmans Lakfabrieken aan de Friese Wal in Zwolle. Al die vrijdagen zorgt een groot aantal van de in totaal ongeveer veertig vrijwilligers van de Voedselbank Zwolle dat die pakketten klaar staan. En zij doen dat heel trouw. ‘We hoeven nooit roosters te maken’, vertelt secretaris/penningmeester/woordvoerder Ad Marijs. ‘Er komen altijd genoeg vrijwilligers opdagen.’

■ De meeste mensen staan er niet bij stil, maar in onze samenleving zijn er medemensen die geen geld hebben om eten te kopen. De criteria van de Voedselbank liegen er niet om: alleenstaanden met een maandelijks besteedbaar inkomen van minder dan 175 euro komen in aanmerking. Bij meerpersoonshuishoudens komt daar per volwassene 60 euro bij, per kind ouder dan 13 jaar 50 euro, en per kind jonger dan 12 jaar 25 euro bij. Dus een gezin met twee ouders en twee kinderen van 10 en 15 jaar moeten een besteedbaar inkomen van minder dan $175 + 60 + 50 + 25 = 310$ euro per maand hebben om in aanmerking te komen. ‘We moeten ons echt aan deze criteria houden, als je eenmaal begint met schuiven, is het eind zoek’, legt Ad uit. Er zijn drie vormen van voedselpakketten, voor grote gezinnen, kleinere gezinnen en alleenstaanden. Er zit van alles in, van knakworsten, frisdrank, brood, vlees en groenten tot aardappelpuree, koekjes, meel en soms zelfs een boekje. ‘We controleren goed op houdbaarheid, vooral van de verse spullen zoals groente en vlees.’

IEDEREEN DRAAGT BIJ

Een deel van het voedsel wordt ingezameld door kerken. ‘Mensen geven via de kerk een gedeelte van hun boodschappen aan de voedselbank, dat is heel fijn’, vertelt Ad. ‘Er zijn ook bedrijven in de omgeving die voedsel geven. Zo is er de ambachtelijke bakker De Hoop uit Hattemerbroek die echt heerlijk

Uit het gastenboek: ‘Ik ben blij dat jullie mij zo goed helpen. Ik ben alleen komen te staan en als ik alle vaste lasten zou moeten betalen hou ik van mijn uitkering per maand 47 cent over om te eten. Jullie weten ook dat dit natuurlijk niet kan. Ik ben blij dat jullie zolang als nodig is elke twee of drie weken mij van voedsel mogen en kunnen voorzien. Lof aan alle vrijwilligers.’

brood voor ons bakt en invriest, geweldig is dat. Maar het meeste voedsel komt uit Rotterdam. Daar is als een soort verzameldepot van Voedselbanken waar de levensmiddelenindustrie het voedsel dat over is brengt, en dat wordt dan weer verdeeld over de ongeveer 60 voedselbanken in Nederland.’ Ad is blij met het gebouw waar ze in zitten. ‘Deze loods van Schaepmans Lakfabrieken kost ons helemaal niks, dat is ook heel belangrijk. Wij zijn wel eens bezig geweest met een pand van de gemeente, maar dan betaal je meteen duizenden euro’s aan gas en elektra en onroerendzaakbelasting. Hier is alles niet alleen voor niks, de mensen zijn ook altijd bereid om wat voor ons te doen. Dat is fantastisch.’ Iedere zichzelf respecterende gemeente heeft wel een voedselbank, of stelt zich in verbinding met een voedselbank in de buurt. ‘Een aantal dorpen op de Veluwe zijn bij ons aangesloten en ook Nieuwleusen wil graag samen met Zwolle iets organiseren.’

FINANCIËLE GIFTEN

De voedselbanken in Nederland zijn particulier initiatief. ‘De overheid heeft in principe niets met de

Voedselbank te maken’, zegt Ad. ‘Hoewel we natuurlijk wel banden hebben. Zo worden mensen vanuit de schuldhelpverlening naar ons verwezen. De meeste intakes komen via de hulpverlening, van overheid of van particuliere stichtingen zoals Humanitas of Leger des Heils.’ De Voedselbank heeft een paar keer wat subsidie gehad. ‘Maar als het niet nodig is, dan krijgen we het niet. Het geld komt van collectes, maar ook van serviceclubs als de Rotary of Lions en een enkele keer een particulier.’ Ondanks recessie blijven die giften wel komen. ‘Het leeft onder de mensen, het is een manier om de samenleving bij elkaar te houden, de wens om de welvaart redelijk te verdelen leeft sterk. En er is gewoon ook heel veel compassie. Dat is mooi om te merken.’ Het geld wordt goed besteed. ‘Zo hebben we rollenbanen en een bestelwagen aan kunnen schaffen.’

HET KAN IEDEREEN OVERKOMEN

Behalve de doelstelling om mensen te helpen die geen eten kunnen betalen, heeft de Voedselbank nog een andere doelstelling. ‘Het gaat ons ook om verspilling tegen te gaan. Twintig tot dertig procent

Uit het gastenboek: ‘Ik zit tijdelijk zonder inkomen en wacht op uitkering en nieuwe baan. Geweldig dat dit bestaat. Ook nog koffie en een koekje. Tijden niet meer gehad. Geweldig. Dank aan alle medewerkers die zich hier inzetten.’

van het voedsel wordt weggegooid. Dat komt vooral omdat winkels liever weggooien dan nee verkopen. Wij willen dat er minder spullen worden weggegooid in de samenleving.' Het aantal voedselpakketten dat uitgedeeld wordt, schommelt al anderhalf jaar rond de 250. 'We weten niet wat de toekomst brengen zal', zegt Ad. 'De zorgtoeslag daalt, de kosten gaan omhoog, de gevolgen van de recessie komen nu bij de consument en is vaak aan de onderkant van de samenleving het meest voelbaar. Voor mensen die al van weinig moeten zien rond te komen scheelt een paar tientjes ontzettend veel.' Volgens Ad vallen er bij elke regering mensen buiten de boot. 'Ik ben niet iemand die de overheid

Uit het gastenboek: 'Ik ben erg blij dat er een instantie als de voedselbank bestaat. Eigenlijk had ik niet verwacht dat ik de voedselbank nodig zou hebben, maar nu ik in de schuldsanering zit en rond moet komen van een paar tientjes in de week ben ik blij dat ik er terecht kan. De mensen zijn er erg vriendelijk en de koffie is goed Bedankt en vriendelijke groet!'

de schuld geeft van het feit dat er arme mensen zijn. Het is gewoon een combinatie van ellende en soms domme pech. Baan kwijt, partner kwijt, kind ziek, er kan van alles gebeuren in een mensenleven. En voor je het weet stapelen de problemen zich op en kom je er niet meer uit. Er zijn zoveel factoren die een rol kunnen spelen waardoor mensen geen eten meer kunnen betalen.' Gelukkig is er dan altijd nog de Voedselbank. Het is koud in de loods, en het is nogal wat gesjouw en heen en weer geloop. Wat maakt dat de vrijwilligers dit volhouden? 'Het is gewoon gezellig', lacht Ad. 'We hebben onderling een band gekregen, het is geen enkel probleem om het vol te houden. En kijk, al die mensen die de voedselpakketten halen, helpen ons ook. Ze houden ons van de straat!'

VOLDOENING

Esther is sinds eind april vrijwilligster. 'Ik wilde al langere tijd vrijwilligerswerk doen op mijn vrije dag. En toen kwam dit op mijn pad. Mijn vader is dominee, dus ik had al veel te maken gehad met mensen aan deze kant van de samenleving. Ik help 's morgens mee met inpakken. Een paar weken

Uit het gastenboek: 'Het is super dat dit bestaat, het is altijd leuk en gezellig hier.'

geleden was ik er ook voor het eerst 's middags, bij de uitgifte. De mensen melden zich aan en krijgen een bonnetje. Als ze willen kunnen ze een kopje koffie drinken. Het zijn allemaal verschillende mensen die gebruik maken van de voedselbank, dat vond ik heel frappant. Het kan gewoon iedereen overkomen.' Esther vindt het dankbaar werk. 'Mensen zijn er heel blij mee. Je bent nuttig bezig, het geeft veel voldoening, het is leuk om te doen en bovendien is het gezellig.'

WARM WELKOM

Joke werkt sinds twee jaar mee. 'Je moet er tijd voor hebben en je moet dit soort werk leuk vinden. Ik heb een heleboel kennissen die zeggen: leuk dat je het doet! Dus dan zeg ik: kom een keer mee dan! Maar dan houden ze toch af, hahahaha. Ik werk bij de Franciscaanse Beweging, ik geef cursussen geloofsverdieping en dergelijke. Franciscus ageerde tegen alle rijkdom die er was en tegen alle stands-

verschillen, hij zette zich in voor de zwakkeren in de maatschappij, mensen die het slechter hebben dan wij. Het past dan ook echt bij mijn wereldbeeld om hier te werken. Ik vind het wel heel bijzonder om hier te werken. Mensen zijn heel blij als je ze een warm welkom geeft. 'Normaliter word ik met de nek aangekeken', zei iemand, 'maar hier word ik aardig behandeld, dat is fijn.' Ik vind het geweldig om hier met al die betrokken mensen samen te werken.'

MENSEN MET EEN BEPERKING

Liselotte doet sinds vorig jaar mei vrijwilligerswerk bij de Voedselbank. 'Ik vind inpakken en zorgen dat het pakket er mooi uit ziet, best leuk werk. Het is

gezellig en de tijd vliegt. Ik ben moslima en ik wil wel graag laten zien dat ook moslims zeer begaan zijn met mensen. In eerste instantie had ik verwacht dat veel bijstandsmoeders met kinderen gebruik zouden maken van de voedselbank. Maar toen ik

Uit het gastenboek: 'Heel goed en mooi dat dit hier is. Je wordt hier zeer vriendelijk benaderd. Ik hoop dat dit nog lang zal mogen bestaan zodat mensen die het niet zo breed hebben toch nog het idee hebben dat ze er niet alleen voor staan. Zelf voel ik me hier niet zo op mijn gemak, maar het zij zo. Ik wens iedereen die hier komt alle goeds en een beter leven.'

voor het eerst hielp bij uitdelen, zag ik heel veel mensen die een lichamelijke beperking hadden. Mensen met een scootmobiel, mensen die hun boodschappentas nauwelijks konden vasthouden. En toen dacht ik: wat erg dat je het dubbel voor de kiezen krijgt. En een beperking én in armoede moeten leven. Je ziet echt wel dat het mensen zijn die de pakketten ook echt heel hard nodig hebben. En als dan iemand tegen me zegt: 'jullie zijn m'n zonnetjes, m'n dag is weer goed', dan weet ik precies waarvoor ik het doe.'

GEESTELIJK WELBEVINDEN

Ook Ieke wil echt wat voor de cliënten betekenen. 'We willen dat de mensen voelen dat ze hier terecht kunnen. Dat ze ondanks hun armoede waardig behandeld worden. Het gaat niet alleen om eten wat mij betreft, maar ook om het geestelijk welbe-

Uit het gastenboek: 'Al een aantal maanden naar de voedselbank. De mensen altijd vriendelijk en belangstellend. Als ik thuiskom het enthousiasme en de nieuwsgierigheid: wat zit er deze keer in de tassen?'

Uit het gastenboek: 'Ik vind het heel bijzonder dat jullie vrijwilligers vanuit jullie hart dit werk voor ons doen. Jullie accepteren ons en helpen ons met een blij gezicht. Ik voel me hier welkom en het gastvrije onthaal voor een kopje koffie doet mij goed. Heel erg bedankt.'

vinden. Het is hier koud en hol en kaal, maar toch vinden ze dat stukje warmte. Daar gaat het mij om. Met kerst proberen we wat extra's in de pakketten te doen. Het is prachtig dat bedrijven daaraan meewerken. Zo heeft een fabrikant kaas per pond verpakt beschikbaar gesteld. Geweldig is dat. Ik vind het heel belangrijk dat kerst ook voor de mensen die van de Voedselbank gebruik moeten maken mooi en warm zal zijn.'

DONDERDAG 23 DECEMBER

van 18.00 tot 21.00 uur
vieren we weer de jaarlijkse
kerstavond, met het traditionele

WRZV- Kerstdiner

in de WRZV-hallen,
Buitengasthuisstraat 8,
8041 AB Zwolle

Dak- en thuislozen en minima zijn
VAN HARTE WELKOM!

Graag wel even aanmelden,
zodat we kunnen zorgen dat
ergenoeg is voor iedereen:
tel. 038-4226129

***Aan kerstavond inclusief diner
zijn geen kosten verbonden.***

Vocalgroup Eben-Haëzer

Dit jaar treedt Eben-Haëzer uit Holten-
broek op tijdens het Daklozenkerstdiner.

Deze vocalgroup van de
Zwolse Molukse
gemeente heeft in de
15 jaar van haar bestaan
haar sporen verdiend. De
twintig zangers worden
regelmatig gevraagd voor
jeugddiensten en bene-
fietconcerten.

Twee jaar geleden haalde
Eben-Haëzer de tweede ronde van Koren-
slag van Henny Huisman. Ook traden ze
op verzoek van het publiek op op de
Korenslagspecial 2009. Vocalgroup Eben-
Haëzer heeft een repertoire van easy liste-
ning tot swingende gospel. Natuurlijk
staan op deze speciale kerstavond in de
WRZV-hallen de kerstnummers centraal!